

ΚΑΛ

9

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΚΛΑΣ

ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΑΡΜΑ

ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΑΡΜΑ

ΤΟ ΠΛΗΓΩΜΕΝΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ

ΟΙ ΔΥΟ φρουροί που στέκονται μπροστά στη πύλη του βασιλικού κοιτώνα, την ανοίγουν γ.α. να περάσει ο νεαρός διάδοχος του θρόνου της Ιερής Πάλλας, Καλλίνης, ο ξακουστός Κάλ, ο κύριος της ζούγκλας (*).

Τό ξανθό αγόρι παραμερίζει τα θαιρεία παραπετάσματα. Βρίσκεται μέσα σ' ένα πελώριο δωμάτιο γεμάτο προβιές λιονταριών, τίγρεων και

άλλων θηρίων. Τό φώς είναι λιγοστό εκεί μέσα. Σ' όλα τα παράθυρα υπάρχουν κρεμασμένα σκούρα παραπετάσματα.

Ό Κάλ κυττάζει όλόγυρα, προσπαθώντας να συνηθίση τό μάτια του στο μισοσκόταδο. Όσα βλέπει εκεί τό θυμάται σιγά-σιγά και ή καρδιά του πλημμυρίζει συγκίνησι. Τά ανάγλυφα... Οί πανοπλίες στους τοίχους... Τά κράνη και τά σπαθιά που πριν χιλιάδες χρόνια φορούσαν οι ένδοξοι προγόνοι...

Ό Κάλ κυττάζει στο βάθος του δωματίου. Είναι ένα μεγάλο διπλό κρεβάτι σκεπα-

(* Διάβαστε τό προηγούμενο τεύχος του «ΚΑΛ» με τίτλο: «Τό μυστικό του Κάλ».

σμένο με δέρματα θηρίων. Πλάϊ σ' αυτό είναι γονατισμένη μια γυναίκα. Το πρόσωπό της δεν φαίνεται καθόλου, βυθισμένο στις σκιές. Είναι σκυμμένη πάνω από ένα σώμα ξαπλωμένο στο κρεββάτι.

Η γυναίκα δεν έχει καταλάβει την είσοδο του άγοριού. Τόν ήχο των βηματιών του τον πνίγουν τα παχειά χαλιά.

Ο Κάλ ζυγώνει άργά. Η καρδιά του βροντάει σαν σφυρί στο στήθος του.

Φτάνει επάνω από τη σκυμμένη γυναίκα. Κυττά τον ανθρωπο που είναι ξαπλωμένος στο κρεββάτι.

Όλο το στήθος του είναι κατακόκκινο από το αίμα που τρέχει συνεχώς.

Το λευκό άγορι έτοιμάζεται να γονατίσει κι' αυτό δίπλα στο κρεββάτι του πόνου. Ένα άκατανίκητο χέρι τον σπρώχνει προς το μέρος του πληγωμένου άντρα.

Τη στιγμή που θάκανε την τελευταία κίνησι, η γυναίκα κάτι λέει στον τραυματία. Ο Κάλ χωρίς να το θέλει μένει ακίνητος σαν ύπνωτισμένος.

— Όλη τη νύχτα χτές στριφογυρνούσες στο κρεββάτι σου, Αλέξανδρε... Και σήμερα από το ποιώ το ίδιο... Αν συνεχίσεις έτσι δεν θα κλείσουν ποτέ οι πληγές σου... Πρέπει να μείνης ακίνητος, ή ουχος...

Η φωνή του άντρα αποκρίνεται μισοσβυσμένη από την αδυναμία:

— Δεν έχει πιά καμιά ση

μασία, Λύρα... Η Πέλλα... τε λείωσε! Σε λίγες μέρες ή σε λίγες ώρες του ό "Αρατ με τις όρδες του θα μπη στην τάλι, καλύτερα να μη με βρη ζωντανό...

— Μη λες τέτοια λόγια Αλέξανδρε!, μουρμουρίζει με τσόμο ή γυναίκα. Η Πέλλα είναι ίσοή πάλις! Οί Θεοί θα τη βοηθήσουν... Δεν θα την αφήσουν να πέση στα χέρια ενός βαρβάρου...

— Όλα τὰ πράγματα έχουν αρχή και τέλος! λέει ό πληγωμένος και σαλεύει ανήσυχά πάνω στο κρεββάτι του πόνου. Το τέλος της ίσοής Πέλλας είναι κοντά! Δεν θα μπορέση να κρατήση ακόμα για πολύ... Είναι ένα κοριμί που του έχουν κόψει το κεφάλι!...

— Οί στρατιώτες μας πολεμούν γυναίκα! φωνάζει ή γυναίκα. Κρατούν γερά τον "Αρατ! Σε προειμένον να γίνης καλά και να βγής να τους συντρίμης! Να τους διώξης μακούα...

Ο Αλέξανδρος κουνάει το κεφάλι του με πίκρα.

— Μην προσπαθής να με ξεγελάσης, Λύρα!, ψιθύρισε. Και μη θες να γελάσης και τον έαυτό σου ακόμα... Η μοίρα είναι σκληρή... Μας σημάδεψε δυο φορές... Δυο φορές μας μήνυσε πως ή Πέλλα θα σβύση εδώ...

— Τι έννοεις;

— Την ποώτη, χάθηκε ό Καλλίνης! Ο γιος μου! Η ίσοή πόλις έμεινε χωρίς διάδοχο, για πρώτη φοοά ύστερα από χιλιάδες χρόνια! Τη

δεύτερη, ή ρόδα του άρματός μου χτύπησε σ' εκείνη την πέτρα και με άναποδογύρισε... Οί έχθροι μάς σφίγγουν άλοένα και περισσότερο... Κάθε μέρα οί δικοί μας πέφτουν πάνω στα τείχη... Πέφτουν κι' άπό εκείνους, μά είναι τόσο πολλοί που δέν λιγοστεύουν... Κι' ή μοιραία ώρα, όσο πάει και ζυγώνει... Σώπα! Νομίζω πώς άκούω κιόλας μιá φοβερή βοή νύρχεται άπό τά γύρω βουνά...

Μιά στιγμή γίνεται σιωπή μέσα στο δωμάτιο και πραγματικά φτάνει μακρυνή στ' αυτιά τους ή βοή άπό τις ίαχές τών βαρβάρων καθώς κάνουν τις προετοιμασίες τους για τή μεγάλη επίθεση....

— Θέλω, όταν θα μπη έδω μέσα ό "Αρατ να με βρή νεκρό!, λέει με φωνή που μόλις άκούγεται ό πληγωμένος βασιλιάς. Γι' αυτό δέν κάθομαι ήσυχα και στριφογυρίζω στο κρεβάτι μου σαν τό φίδι... Κυνηγάω τόν θάνατο, τό Μαύρο Καβαλλάρι!..

"Ένα σαρκαστικό γέλιο του ξεφεύγει.

— Μά εκείνος είναι πολυάσχαλος!, λέει με ξαφνικό θυμό. Δέν καταδέχεται να έρθη να με βρή μέσα σ' αυτό τό σκοτεινό δωμάτιο!... Έκει έξω στα τείχη έχει πολλή δουλειά!... Πέφτουν οί πολεμιστές ό ένας πίσω άπό τόν άλλον και δέν προλαβαίνει να τους μαζεύη στα' καπούλια του μαύρου Άλόγου του!

— Άλέξανδρε!...

— Μή μιλάς, Λύρα! Είναι

σκοτεινά έδώ μέσα και δέν μπορεί να με άνακαλύψη ό Χάρος! Άνοιξε τά παράθυρα! Τράβα τά παραπέτασματα!

— Άντρα μου!... Τό πολύ φώς θα σου κάνει κακό!...

— Καλό θα μου κάνει! Θα με γλυτώση άπό τή ντροπή τής αίχμαλωσίας του Άρατ! Άνοιξε!

"Υποτακτικά ή γυναίκα σηκώνεται. Βλέπει τόν Κάλ που στεκόταν μαρμαρωμένος σαν έγαλμα πλάι της, αλλά δέν δίνει καμμιά προσοχή στην μορφή του. Σαν φτερό περνάει ή ματιά άπό πάνω του. Νομίζει πώς είναι κάποιος άπό τούς ύπηρέτες που έχει έρθει μήπως τόν χρειάζονται τίποτα.

"Ο Κάλ κάνει μιá κίνηση σά να θέλη να τήν πιάση άπό τό χέρι, μά σταματάει. Θέλει να τής φωνάξη; «Μητέρα»! Φοβάται όμως μήπως ή μεγάλη κι' άπότομη συγκίνησης τής σπάση τήν καρδιά!

Ο ΓΥΙΟΣ

ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ τραβάει τό παραπέτασμα άπό τόν θυό παράθυρα. Τό φώς πλημμυρίζει τό μισοσκότεινο δωμάτιο.

Τά μάτια του πληγωμένου βασιλιά καρφώνονται πάνω στο άγαλματένιο κορμί του ξανθού άγοριού και καταλήγουν στο ώραίο πρόσωπό του.

Με τή μαντική δύναμη που έχουν όλοι οί άνθρωποι που βρίσκονταν κοντά στον θάνατο, άναγνωρίζει άμέσως στή

τῆ μαρφή, πού δὲν ἔχει καμμιὰ ὁμοιότητα μὲ τοῦ μικροῦ παιδιοῦ πού ἔχασε πρὶν ἀπὸ ἐννέα χρόνια.

— Λύρα!, ψελλίζει καὶ προσπαθεῖ νὰ ἀνασηκωθῆ πάνω στοὺς ἀγκῶνες του.

Ἡ βασίλισσα τὸν βλέπει. Τρομάζει. Μὲ τὴν κίνησι αὐτῆ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ μεγαλώσῃ ἡ αἱμορραγία του καὶ μῆσα σὲ λίγες στιγμὲς νὰ πεθάνῃ.

Τρέχει κοντά του νὰ τὸν κἀθησυχάσῃ. Τὸν συγκρατεῖ! Ἀπὸ τὴν ἀγωνία τῆς δὲν προσέσει πάλι οὔτε μιὰ στιγμή τὸν Κάλ.

— Ἀλέξανδρε!, μουρμουρίζει. Μὴν προκαλεῖς τὸν θάνατο! Οἱ Μακεδόνες κρατοῦν γερὰ ἀκόμα ἔξω στὰ τεῖχη! Οἱ Θεοὶ θὰ μᾶς σώσουν!

— Οἱ Θεοί!, μουγγρίζει ὁ

Ὁ πρελλο - Χούπ δὲν προλαβαίνει νὰ βγάξῃ τὸ καπέλλο του καὶ νὰ κἀνὴ ὑποκλίσει.

— Σηκωθείτε!, τοὺς φωνάζει ὁ Κάλ στενοχωρημένος.

βασίλειάς βαρειά. Ἔστειλαν καὶ τὸ τελευταῖο μήνυμά τους. Τὸ φάντασμα τοῦ γιοῦ μας τοῦ Καλλίνῃ εἶναι ἐδῶ μῆσα, Λύρα! Ἡ ὥρα ἔφταισε! Ἡ Πέλλα πέφτει! Ἡ ψυχὴ τοῦ γιοῦ μου μὲ περιμένει.. Μὴ μὲ κρατᾶς!

Ἡ βασίλισσα ξεσπάει σὲ λυγμούς.

Ὁ Κάλ θέλει νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ. Ἐνας κόμπος ἔχει ἀνέβει στὸν λαιμὸ του ἀπὸ τὴ συγκίνησι καὶ τὸν ἐμποδίζει.

Λίγο πρὶν πέρα πάνω σ' ἔνα σοφά, εἶναι πεταμένη ἡ πανοπλία καὶ ἡ περικεφαλαία τοῦ πατέρα του. Μᾶστιγμένα χεῖλη καὶ μὲ σφιγμένες γροθιὲς πηγαίνει πρὸς τὸ μέρος τῆς. Μὲ νευρικὲς κινήσεις ἀρχίζει νὰ φορᾷ τὴν μεγαλόπρεπη πολεμικὴ στολή. Δένει τὰ σαντόλια στὰ πόδια του.

Ζώνει τὸ βαρὺ ἰσθαθί. Φοράει καὶ τὴν περικεφαλαία μὲ τὸ φτερωτὸ λοφίο.

Γυρίζει καὶ τρέχοντας στέκεται μπρὸς στὸ κρεβάτι τοῦ βασιλιά.

Τὰ μάτια τοῦ Ἀλέξανδρου γουρλώνουν.

— Λύρα!, μουγγρίζει. Πεθαίνω! Βλέπω... βλέπω ἐμένα τὸν ἴδιο, ἐκεῖ, μπροστά μου! Ἡ ψυχὴ μου βγήκε ἀπὸ τὸ σῶμα μου! Ἔχε γειά!...

Ἡ βασίλισσα ὑπνωτισμένη ἀπὸ τὴ ματιά του γυρίζει κι' αὐτὴ τὸ βλέμμα πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνσι. Βλέπει τὸν Κάλ. Ἀνατινάσσεται. Τὰ μάτια της ἀνοίγουν διάπλατα. Πετάγεται ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Μένει ἀκίνητη ὕστερα μὴ τολμώντας νὰ πιστέψῃ πὼς εἶναι ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ βλέπει.

— Ὅ... Καλλίνης!, ψελλίζει σὰν τρελλή.

Οἱ μαῦροι ληστὲς ὁρμῶν ἐναντίον τῶν τειχῶν...

— Ἀμέσως, Στρατηγέ!, τσιρίζει ὁ πυγμαῖος καὶ χαιρετάει στρατιωτικῶς.

Ὁ βασιλιάς βγάζει μιὰ μεγάλη φωνή, τόσο δυνατὴ, ποὺ δὲν θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ περιμένῃ ἀπὸ ἄνθρωπο ποὺ ἔχει χάσει σχεδὸν ὅλο του τὸ αἷμα. Κάνει νὰ πεταχτῇ ὀρθίος, μὰ ἀναγκάζεται νὰ ξαναπέσῃ πάνω στὶς προβιὲς τῶν λιονταριῶν μ' ἓναν πονεμένο δόγγο.

— Τὰ φαντάσματα!, ψιθυρίζει σβυσμένα. Ἦρθαν τὰ φαντάσματα!... Περιέργο ποὺ βλέπετε κι' ἐσὺ τὸν Καλλίνη, Λύρα! Τὰ φαντάσματα τὰ βλέπουν μόνο οἱ ἐτοιμοθάνατοι!

— Εἶναι ζωντανός!, φωνάζει ἡ δύστυχη μητέρα σταυρώνοντας τὰ χέρια στὸ στήθος τοῦ τῆς ποιᾶ ἀπὸ τὴν δυνατὴ χαρὰ. Εἶναι ζωντανός. Ἀλέξανδρε! Εἶναι ὁ γιὸς μας!

— Γελίεσαι, Λύρα! Εἶναι

φάντασμα! Τὰ πνεύματα ἔρχονται πάντα γιὰ νὰ μᾶς ξεγελάσουν τὴ μοιραία στιγμή τοῦ θανάτου!

Ὁ Κάλ κάνει ἕνα βήμα ἔμπρός. Ὁ πληγωμένος βασιλιάς κάνει μιὰ ἐκπληκτικὴ κίνηση ἀκούγοντας τὸ θόρυβο τῆς σιδηρένιας πανοπλίας του.

Τὸ ξανθὸ ἀγόρι ἀρπάζει τὸ χέρι τῆς μητέρας του καὶ τὸ φιλᾷ με λαχτάρια. Ὑστερα τὴν ἀγκαλιάζει με τὸ ἀπασπάλειο μπράτσο του γιατί βλέπει πὼς εἶναι ἔτοιμη νὰ σωριαστῆ κάτω ἀπὸ τὴ συγκίνηση.

— Πατέρα!, φωνάζει. Δὲν εἶμαι φάντασμα! Ὅλ' αὐτὰ τὰ χρόνια ἔψαχνα νὰ βρῶ τὴν Πέλλα! Εἶχα χαθῆ! Μὰ γύρισα πάνω στὴν ὥρα!

Ὁ βασιλιάς μένει κεραυνοβολημένος. Τὸ πρόσωπό του ἴπου εἶχε τὴ χλωμάδα τοῦ θανάτου ὡς αὐτὴ τὴ στιγμή ἔχει γίνει κατακόκκινο.

Καταβάλλει ὑπεράνθρωπες προσπάθειες γιὰ ν' ἀνασηκώσῃ τὸ χέρι του. Ὁ ἰδρώτας τρέχει ποτάμι ἀπὸ τὸ μέτωπό του.

— Ἄν δὲν εἶσαι φάντασμα, σφίξε μου τὸ χέρι!, λέει. Μὰ ὄχι! Δὲν με γελάς! Σὲ εἶδα μικρόν, ὀχτῶ χρονῶν, μ' ἕνα βέλος στὴν πλάτη!...

Ὑστερα, μέσα στὸν στρόβιλο τῆς μάχης δὲν σὲ ξανάδα ποτὲ πιά!... Εἶσαι πεθαμένος. Τὸ χέρι σου δὲν ἔχει σάρκα καὶ ὀστά... Εἶναι ὅπως ὁ ἄερας... Ἡ μορφὴ σου εἶναι ἕνα πλάνημα τῆς φαντασίας!

Ἡ φωνὴ σου... Δὲν εἶναι πρῶ-

τὴ φορὰ ποὺ ἀκούω τὴ φωνὴ σου, Πνεύμα!... Ὅσες φορές ἔρχεσαι στὸν ὕπνο μου ἄλ' αὐτὰ τὰ χρόνια, πάλι τὴν ἀκούω. Τὶ στέκει; Σφίξε μου τὸ χέρι δυνατὰ ἂν εἶσαι σὺ ὁ Καλλίνης καὶ δὲν σὲ γέννησα μετὴ σκέψι μου τώρα δά, γιὰ δεύτερη φορὰ, ἐγὼ ὁ πατέρας σου!....

Ὁ Κάλ ἀδίστακτα ἀπλώνει τὸ χέρι καὶ πιάνει τὸ ἀδύναμο χέρι τοῦ βασιλιά τῆς Πέλλας. Τὸ σφίγγει μὲ δύναμι. Ἡ λαχτάρια του εἶναι τόση ποὺ δὲν σκέπτεται πόσο ἀδύνατος εἶναι ὁ πατέρας του. Ταυτότις εἶναι τὰ σιδηρένια του δάχτυλα.

Ὁ πληγωμένος βγάζει μιὰ φωνὴ πόνου, ποὺ εἶναι ὅμως μαζί καὶ φωνὴ χαρᾶς.

— Καλλίνη!, βογγάει καὶ τὸ κεφάλι του πέφτει πίσω κουρασμένο ἀπὸ τὴ μεγάλη προσπάθεια. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω!... Πὼς βρέθηκες; Τὸ ἀγόρι τὸν διακόπτει.

— Ὅλα θὰ τὰ μάθης, πατέρα!, λέει ἀποφασιστικά καὶ με διασύνη. Ἔχουμε πολὺ καὶ ρὸ μπροστὰ μᾶς γιὰ λόγια. Τούτη τὴ στιγμή πρέπει νὰ τρέξω στὴ μάχη. Ἡ Πέλλα κινδυνεύει!...

— Στὴ μάχη!, μουρμουρίζει ἀνήσυχος ὁ βασιλιάς. Μὰ... θὰ τὰ καταφέρῃ παιδί μου; Εἶσαι τόσο μικρὸς ἀκόμα!...

— Ἔννοια σου!, λέει περὶ φανα τὸ ἀγόρι. Φορῶ τὴν πανοπλία σου ποὺ ποτὲ δὲν νικῆθηκε! Τὸ σπαθί ποὺ ἔχω στὴ μέση μου εἶναι τὸ δικό σου!... Μὲ τὸ «φτερωτὸ ἄρμα»

σου, πατέρα θά κυνηγήσω τους βαρβάρους!....

Ὁ πληγωμένος κουνάει τὸ κεφάλι του θλιβερά.

—Τὸ ἄρμα πού λές γιέ μου, θρίσκειται στὰ χέρια τοῦ ἐχθροῦ μας, τοῦ Ἄρατ! Οἱ πιστοὶ μου σύντροφοι κατάφεραν καὶ μὲ πῆραν μισοσπεταμένο ἀνάμεσα στὰ πελέκια τους, μὰ ἡ ρόδα εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ ἄρμα καὶ δὲν μπορούσε νὰ μετακινηθῇ....

— Μὲ τὸ χρυσοστόλιστο ἄρμα σου μπήκα στὴν Πέλλα!, ἀποκρίνεται περήφανα ὁ Κάλ. Τὸ πῆρα ἀπὸ τὸν Ἄρατ τὸν ἴδιο, πατέρα! Πέρασα ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς πολιορκητὲς καὶ ἦρθα!

Τὰ μάτια τοῦ βασιλῆ γυμίζουσαν καμάρια καὶ θαυμασμό. Γυρίζει καὶ κυττάζει τὴ γυναίκα του πού ἔχει καθῆσει στὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ καὶ κλαίει ἀπὸ εὐτυχία κρατώντας τὸ ἕνα χέρι τοῦ Κάλ.

— Σωστὸ ἦταν νὰ λαβωθῶ, Λύρα!, τῆς λέει σοβαρά. Γιατὶ ἂν οἰχινόμαστε στὴ μάχη κι' ἐγὼ κι' ὁ Καλλίνης, ὁ ἀνώνυμος δὲν θὰ ἦταν σωστός! Θάμαστε δύο κι' Ἄρατ εἶναι ἕνας!

Ἡ βασίλισσα γελάει πικρά.

—Ὅλοι οἱ Μακεδόνες εἶναι μιὰ φούγτα μπροστὰ στοὺς πολεμιστὲς τοῦ Ἄρατ!, τοῦ θυμίζει.

— Καὶ τί μ' αὐτό; γουλίξει ὁ Ἀλέξανδρος. Εἶναι ἐσόβαροι! Εἶναι μπουλούκια! Καλλίνη, μὴ στέκης! Ἡ θέσι σου εἶναι στὰ τείχη! Σὲ

κόνω ἀρχηγὸ τοῦ στρατοῦ! Τρέξε!

Τὸ ξαθὸ ἀγόρι γονατίζει μπρὸς στὸ κρεβάτι.

— Θὰ πάω!, μουρμουρίζει ἀλλὰ ὑπὸ ἕναν ὄρο!

Ὁ βασιλιάς ἀνατριχιάζει. Κυττάει αὐστηρὰ τὸ γιό του.

— Οἱ στρατιῶτες δὲν δάζουν ὄρους!, λέει μὲ θυμὸ. Ἐχουν καθῆκον νὰ πολεμήσουν γιὰ τὴν πατρίδα τους!

— Ἐγὼ ὅμως δάξω ὄρους, λέει σταθερὰ ὁ Κάλ καὶ μ' ἕνα χαμόγελο στὸ πρόσωπό του πού δύσκολα διακρίνεται. Θὰ μοῦ ὑποσχεθῆς, πατέρα, πὼς θὰ νικήσης κι' ἐσύ τὸν θάνατο! Ἐγὼ τὸ λόγο σου; Τό τε σοῦ φέρνω ἐδῶ τὸν ἴδιο τὸν Ἄρατ, δεμῆνον μὲ ἀλυσσιδες ζωντανὸ ἢ πεθισμένο!

Ὁ λαβωμένος βασιλιάς ἔτσι ὅπως εἶναι πεσιμένος ἀνάσκελα βάζει τὰ γέλια καὶ κυττάζει μὲ περηφάνεια τὴ βασίλισσα.

— Ἀκουσες τί εἶπε τὸ παιδί σου, Λύρα; Θὰ φέρῃ σύροντας μὲ ἀλυσσιδες τὸν Ἄρατ! Ἐδῶ μέσα! Κι' ἄς τὸν τοιγωρίζουν γιλιόδες! Φεύγα λοιπόν, Καλλίνη! Σοῦ δίνω κι' ἐγὼ τὴν ὑπόσχεσι πού ζήτησες!

Ὁ Κάλ φιλάει στὰ πεταγτὰ τὴ μπέτα τοῦ καὶ τοῦχε: ἔξω ἀπὸ τὸ βασιλικὸ κοιτών.

Μόλις φεύγει τὰ μῦτια τῆς βασίλισσας γυμίζουσαν δάκρυα.

— Εἶναι νὰ τὸν δοῦμε χόρνια, Ἀλέξανδρε!, μουρμουρίζει. Τὸν εἶχαμε γιὰ χαμένο! Καὶ τώρα πάει γιὰ νὰ σκοτωθῇ!..

— Ποιός; Αυτός; Αυτός, Λύρα, θα φέρη τόν Άρατ ώς έδώ δειμένον με άλυσισίδες πίσω από τόν βασιλικό άρμα, όπως τ'όπε! Τό ξέρω πώς θα τό κάνη! Τό καπάλαβα από τόν σφίξιμο του χεριού του!...

ΧΟΥΠ, Ο ΑΤΣΙΔΑΣ

Ο ΚΑΛΛΙΝΗΣ, τόν βασιλόπουλο τής Πέλλας, γαίρει βιαστικά από τόν βασιλικό κοιτώνα στη μεγάλη σάλα του άνακτάρου, όπου τόν περιμένουν οι σύντροφοί του κι' ο παππούς του ο γέρο-Καλλίνης.

Ο χαζο-Χούπ ο κωμικός πυγμαίος, μόλις τόν βλέπει, πηγαίνει πρὸς τόν μέρος του και τόν πιάνει από τόν χέρι:

— Καλέ! Ψίτ!, τού λέει με τήν τσιριχτή φωνή του. Μήπως είδες εκεί μέσα πού ησούνα ένα παιδάκι γνωστό

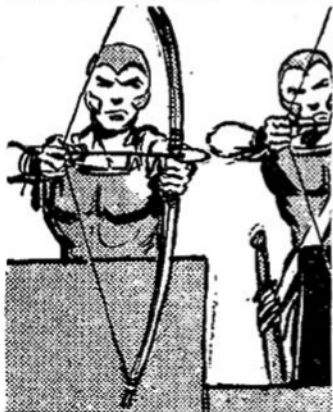
— Κύττα μυστήρια! Δέν μπορώ νά καταλάβω πώς τά κατάφερε και τόν πήρε ο ύπνος με άλη αυτή τή φασαρία!

μου πού μπήκε προηγουμένως;

Ο Κάλ, μ' όλη τή βιασύνη και τήν άνησυχία του, βάζει τά γέλια, γιατί ο Χούπ δέν άστειεύεται καθόλου αυτή τή στιγμή. Άπλούστατα δέν έχει άναγνωρίσει τόν σύντροφό του μέσα στη μεγαλόπρεπη πανοπλία του. Ούτε τόν βάζει καν με τόν νου του ότι μπορεί νά είναι ο Κάλ αυτός.

Όστόσο ο πυγμαίος προσβάλλεται πού τόν βλέπει νά γελάει.

— Τί γελάς θρὲ, ξάδερφε; τσιρίζεις θυμωμένος. Αυγά σου καθαρίζουμε; Ή μήπως και νομίζεις πώς σου κάνω πλάκα; Σου λέω για ένα φιλαράκι μου πού τόν υιοθέτησε ή μάνα μου ώσπου ψήλωσε και πέρασε τόν κεφάλι του πάνω ά

“Όλα τά δέλη τών Μακεδόνων βρίσκουν τόν στόχο τους...”

πό τη σκεπή τῆς καλύβας μίας. Τότε τὸν ἔδωξε καὶ βούλωσε τὴν τρύπα γιὰ νὰ μὴ μπαίνει ἡ βροχή! Λίγο κουφοκεφαλιάκης εἶναι, ἀλλὰ γενικῶς καλὸ παιδί. Κάλ τὸν λέγανε ὥσπου φτάσαμε ἐδῶ, ἀλλὰ ἐδῶ τοῦ κολλήσανε καὶ μιὰ οὐρά στ' ὄνομά του καὶ τὸ μακρύνανε!

— Χούπ!, λέει ὁ Κάλ ἀνυπόμονα. Δὲ με γνωρίζεις; Τὶ ἀνοησίες εἶναι αὐτὲς ποὺ λές;

— Σὲ γνωρίζω; ξεφωνίζει ὁ πυγμαῖος ἐκπληκτος καὶ μὲ γουρλωμένα σὰν γαρίδα τὰ ματάκια του. Εἶσαι σίγουρος διπλαδῆ; Ποιὸς εἶσαι;... Ἄσε Ἄσε! Μὴ μοῦ τὸ πῆς! Θὰ τὸ βρῶ μόνος μου. Μήπως εἶσαι, μήπως εἶσαι ὁ γυιὸς ἐκείνου τοῦ ἱεραπόστολου ποῦ τὸ μόνον πράγμα ποῦ ἀπάμεινε ἀπὸ τῆ διδασκαλίας του εἶναι τὸ καπέλλο καὶ τὰ μανικέτια ποῦ

Ξαφνικὰ ἔνα βέλος τοῦ ἀρπάζει τὸ καπέλλο ἀπ' τὸ κεφάλι του.

Νοιώθει κατάπληκτος τὴν καπελαδούρα του νὰ προσγειώνεται στὸ κεφάλι του.

φορῶ;

— Ὁχι!, τοῦ λέει τὸ λευκὸ παιδί ἀνυπόμονα. Εἶμαι ὁ φίλος σου ὁ Κάλ!

— Ὁ Κάλ... Ὁ Κάλ... Ὁ Κάλ... Ποιὸς Κάλ; Στάσου νὰ θυμηθῶ!, τσιρίζει πάλι ὁ Χούπ καὶ στριβει τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ βγάλῃ ἰδέες. Κάπου τῶχῳ ξαίνακούσει αὐτὸ τὸ ὄνομα νὰ δῆς! Ἄλλὰ κι' ἐσένα μοῦ φαίνεται σὲ ξέρω! Μοῦ φαίνεται πὼς τὴ φούντα τῆς περικεφαλαίας σου τὴν εἶδα μιὰ φορὰ τὸν περασμένο Μάρτιο, στὴν οὐρὰ μιᾶς στρουθοκαμήλου!

Ὁ Κάλ νευριάζει γιὰτὶ θέλει πᾶρα παλὺ νὰ τρέξῃ στὴ μάχη. Ἡ βοή τοῦ κάνουν οἱ βάρβαροι καθὼς μαζεύονται ἔξω ἀπὸ τὰ τεῖχη, φτάνει ὡς τὸ παλάτι.

— Εἶμαι ὁ Κάλ, θρὲ χαζέ!

‘Ο αδελφός σου!, του λέει.

— ‘Εσύ!

‘Ο πυγμαίος μένει για μια στιγμή με δλάνοιχτο στο στόμα και γουρλωμένα τὰ μάτια. Κυττάζει τὸ ξαυθὸ ἀγόρι ἀπὸ τὴν καρυφή ὡς τὰ νύχια καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ χωνέψῃ τὴς εἶναι αὐτὸς πραγματικά.

Ύστερα ξαφνικὰ χτυπάει τὸ κούτελό του με τὴν παλάμη του.

— ‘Αμάν! ‘Αφηρημάδα!, στριγγλίζει. Καλέ, εἶχα ξεχάσει πὼς ἔχουμε ἀπόκριες! Κύττα πὼς μασκαρεύτηκε!! Τρόμαξα νὰ σὲ γνωρίσω! Ὑπάρχει ἐκεῖ πού τὰ βρήκες αὐτὰ κανένα τέτοιο κοστούμι καὶ γιὰ μένα νὰ δείξω τὸ ἀνάστημά μου καὶ νὰ κάνω τὸ καμμάτι μου στὶς Χούλες.

— Χούπ, λέει ὁ Κάλ σοβαρὰ γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴ φλυαρία τοῦ ἀδιόρθωτου πυγμαίου, ἐγὼ θὰ πάω στὰ τειχη... Θὰ γίνῃ μεγάλη μάχη...

— Τὴ μάχη; τσιρίζει ὁ πυγμαίος καὶ στὴ στιγμή ἀνασηκώνει τὰ μανικέτια μέχρι τοὺς γυμνοὺς ἀγκῶνες του. Θὰ παίξουμε πετροπόλεμο με τὴν πάνω γειτονιά; Παίξω κι ἐγὼ! Ξέρεις τὴ θραύσι κάνει; τὸ μπουμέρογκ σ’ αὐτὲς τὶς δουλειές;

— ‘Εσύ θὰ καθίσῃς ἐδῶ νὰ φυλάς τὶς δυὸ κοπέλλες!, τοῦ λέει τὸ θρυλικὸ παιδί.

— ‘Αμπα! ‘Αδύνατον! Μὴ μου χαλάς τὸ γούστο, σὲ παρακαλῶ! Ὁ πετροπόλεμος εἶναι τὸ μεράκι μου!

— Χούπ! Μὴ με χασομερᾷς ἄλλο! Δὲν θὰ γίνῃ κανένας πετροπόλεμος! Θὰ γίνῃ πραγματικὸς πόλεμος! Μεγάλος! ‘Εκείνος ὁ στρατὸς τῶν ληστῶν πού εἶδες ἔξω ἀπὸ τὴν τράλι, θὰ ἐπιτεθῇ νὰ καταλάβῃ τὴν Πέλλα.

— Οὐτ’ ἐγὼ δὲν τὴν καταλαβαίνω τὴν «Πέλλα»! Τὶ σὸί πράγμα εἶναι; ρωτᾷ ὁ χαζο-Χούπ.

‘Ο Κάλ σηκώνει τὰ μάτια ψηλά σὰ νὰ ζητήσῃ βοήθεια ἀπὸ τὸν Θεὸ με τὸν κουτεντὲ αὐτὸν πού ἔχει μπλέξει.

— Πέλλα εἶναι αὐτὴ ἡ πόλις πού βρισκόμαστε μέσα!, λέει με τρομερὴ ὑπαμονή. Καὶ σὶ ληστὲς πού σοῦ λέω θὰ ἐπιτεθοῦν νὰ μᾶς τὴν πάρουν!

— Μωρὲ τὶ ἐξυπνάκηδες πού εἶναι!, τσιρίζει ὁ Χούπ με θυμὸ. Κί’ ἅμα μᾶς τὴν πάρουνε ὕστερα ἐμεῖς τὶ θάχουμε; Μᾶς βγῆκε τὸ λάδι ὠσπου νὰ τὴν βρούμε γιὰ νὰ τὴν πάρουνε αὐτοί; Λέω νὰ μὴν τοὺς ἀφήσουμε!

— Μπράβο! Γι’ αὐτὸ λοιπὸν πάνω νὰ πολεμήσω! Κι’ ἐσύ θὰ μείνῃς ἐδῶ νὰ φυλάς τὶς δυὸ συντρόφισσές μας...

— Πρῶτον, οἱ συντρόφισσές μας δὲν εἶναι δύο ἀλλὰ τέσσερις!, διαμαρτύρεται ὁ πυγμαίος. Τρεῖς οἱ Χούλες μου καὶ μία ἢ μὴς ‘Αμερικὴ. Δεύτερον θέλω νὰ πολεμήσω κι’ ἐγὼ. ‘Ασε με, καημένε. Τὶ θὰ ζημιωθῆς δηλαδή; Μήπως θὰ σοῦ πιάσω πολὺ τόπο; Τρεῖς ...πιθαμὲς εἶμαι ὀλόκληρος!

‘Ο Κάλ άναστενάξει.

— “Ελα λοιπόν, άφού τó θές σώνει και καλά!, τού λέει. Άλλοίως δέν ξεμπλέκω έγω από σένα. Άλλά να προσέχης! Θές να σου δώσω μια περικεφαλαία και θώρακα;

— Και τ’ είμαι έγω; Ψάρι, για να με βάλης μέσα σε τενεκέ και να με κάνης κονστέρβα; τσιρίζει ό άδιόρθωτος πυγμαιοός. Θάρθω έτσι όπως είμοι!

— Μά με την περικεφαλαία άν σε χτυπήση κανένα βέλος στο κεφάλι δέν θα πάθης τίποτα..

— Μά ό,τι θέλουμε θα λέμε τώρα; μουρμουρίζει ό πυγμαιοός. Στο ύψος που έσένα αρχίζει το κεφάλι σου έμένα αρχίζουν τά ..σύνεφα! “Εχω ανάγκη από περικεφαλαία; “Οσες έρχονται για τó κεφάλι μου θα περνάνε δυό μέτρα πιο πάνω! Αútές που θα προορίζωνται για την κοιλιά μου είναι που θα τρώω στο κεφάλι, όπότε ή περικεφαλαία δέν όφελει, γιατί πώς θα την φορέσω στην κοιλιά; Κατάλαβες;

‘Ο Κάλ σηκώνει τά χέρια μου ψηλά μ’ άπελπισία.

— “Ελα μαζί μου! Κάνε ό,τι θές!, μουρμουρίζει. Δέν θέ σε άφήσω να κομήσης από τά τείχη κι’ έτσι έλπίζω να μίν πάθης τίποτα...

— ‘Επί τέλους! Μισή ώρα έφαγα να σου δώσω να καταλάβης!, λέει ό Χούπ με βαθεία άναπνοή.

ΟΙ ΟΡΔΕΣ ΕΞΥΝΟΝΤΑΙ

Ο ΚΑΛ ζυγώνει την όμορφη συντρόφισσά του. — Μπέλλα της λέει με συγκίνηση, πρέπει να φύγω ‘Η πατρίδα μου κινδυνεύει. “Αν ό “Αρατ μπη μέσα στην Πέλλα, κανείς δέν θα μείνη ζωντανός... Θα μείνης εδώ στ’ άνάκτορα και θα περιμένης...

— Οί πολεμιστές του “Αρατ είναι πολλές χιλιάδες!, μουρμουρίζει τó κορίτσι. Οί ύπερασπιστές της Πέλλας μου φάνηκε πώς είναι πολύ λίγοι.. Φοβάμαι για σένα, Κάλ!..

— Είναι άλήθεια πώς είμαστε πολύ λιγότεροι, λέει τó άιράμητο άγόρι. Μά δέν πρέπει να φοβάσαι γιατί ύποσχέθηκα στον πατέρα μου πώς θα τού τον φέρω τον “Αρατ δεμένον με αλυσίδες... ζωντανον ή πεθαμένον! Θα γυρίσω λοιπόν!

Τά γαλανά μάτια τού Κάλ πετούν φλόγες. ‘Η Μπέλλα καταλαβαίνει πώς πραγματικά ό Κάλ θα κρατήσει τον λόγο του. ‘Η άνησυχία της σχεδόν εξαφανίζεται.

— Πήγαινε λοιπόν!, τού λέει γαλήνια. Θα σε περιμένω να γυρίσης θριαμβευτής!

— Μίληρες σαν γυναίκα της Μακεδονίας!, ψιθυρίζει ό Κάλ με συγκίνηση και θαυμασιμά. Δέν θα στενοχωρηθής κα βόλου κοντά στον παππού και στη μητέρα. Θα σε περιποιηθούν σαν παιδί τους. “Εχε

γεια. "Έχε γεια, Χούλα...

— Στο καλό και με τη νίκη!, λέει η νέγρα με δάκρυα στα μάτια, γιατί όπως πάντα, έτσι ευαίσθητη που είναι, έχει συγκινηθή.

— Κύτταξε οι Χούλες μου δάκρυα που πάω στον πόλεμο!, τσιρίζει ο Χούπ κορδωμένος. "Άντε! Πάμε να ξεκινήσουμε, γιατί μπορεί να συγκινηθώ κι' εγώ και μιιά ώρα και να μείνω εδώ πέρα!

Ο Κάλ κυττάει για μια τελευταία φορά 'στα μάτια της Μπέλλα, σά να φοβάται πώς υπάρχει κίνδυνος να μην την ξαναδη ποτέ πια. "Υστερα γυρίζει και βαδίζει προς την έξοδο του ανακτόρου, ακολουθούμενος από τον χαρτυγμαίο, που έχει ένα τρομερό κρόδωμα.

Μόλις βγαίνουν σά προπύλαια, δυό φρουροί που βρί-

'Ορμούν μέσα σαν άκατάσχετος χείμαρρος.

σκονταί εκεί σηκώνουν τις μακρούς σούπινγκες που κρατούν, τις φέρνουν στο στόμα κι' αρχίζουν να σημαίνουν νικητήρια.

"Όλος ο πληθυσμός της Πέλλας έχει μάθει κιόλας πώς το χαμένο βασιλόπουλο ξαναβρέθηκε και πώς του ανέτεθη από το βαρεία πληγωμένο πατέρα του η αρχηγία του στρατού.

Μιά μεγάλη μάζα από γυναίκες γέρους και παιδιά είναι μαζεμένη έμπρός στο άνακτορο. Μόλις βλέπουν το βασιλόπουλο μέσα στην άστραφτερή πανοπλία, ξεσπούν σε θρισμβευτικές ίαχές. "Υψώνουν τὰ χέρια ψηλά και παραλήρουν από τον ενθουσιασμό τους. Μοιάζουν σαν ένα κύμα τού άκεανού που θέλει να χυθή προς τó μέρος τού ξανθού άγοριού, να τó πάρη στην άγκαλιά του και να τó μεταφέρη, θρισμβευτικά μέχρι τὰ τείχη τής πόλεως.

Ο Χούπ δέν καταλαβαίνει από τέτοια. Βλέπει όλον αυτόν τόν όχλο πού, μόλις παρουσιάζονται, στόν έξώστη τών προπυλαίων ξεσπάει σε άγριες κραυγές.

Άρπάζει τόν Κάλ από τó χέρι και τόν τραβάει.

— Μανούλα μου!, τσιρίζει τρομοκρατημένος. Λεφτά χωστάς σ' όλους αυτούς, γι' αυτό την είχες κοπαιήσει από τó χωριό σου, έτσι; Πάμε να τó σκάσουμε γρήγορα από την πίσω πόρτα... Δέν έχω και μιιά όρεξη να με άσπρίσουν στόν ξύλο!...

— “Έλα, κουτέ!, τοῦ λέει ὁ Κάλ. “Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι μᾶς ἀγαποῦν! Μᾶς χαιρετοῦν καὶ μᾶς εὐχονται: νὰ νικήσουμε στὸν πόλεμο. Χαιρέτησέ τους κι' ἐσύ!

Καὶ τὸ ξανθὸ βασιλόπουλο σηκώνει ψηλὰ τὸ σιδερένιο χέρι του καὶ χαιρετᾷ τὸν λαό του.

Ὁ Χούπ μὲ μιὰ κίνησι γεμάτη ἀξιοπρέπεια βγάζει τὸ καπέλλο του καὶ φέρνοντάς το στὸ στομάχι κάνει μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι πρὸς τὸ μέρος τοῦ πλήθους πού ξεσπάει σὲ δυνατὲς ζητωκραυγὲς καὶ γέλια.

— Βλέπεις τί κάνεις; λέει ὁ Χούπ δυσανεστημένος στὸν Κάλ. “Ἄν δὲν ἦσουν μασκαρεμένος ἔτσι, δὲν θὰ μᾶς κοροϊδεύανε. Τώρα γελᾶνε εἰς βάρος μας.

Τὸ χρυσοστόλιστο ἄρμα μὲ τὸ ὅποιο ἔχουν ἔρθει στὴν Πέλλα, εἶναι ἐκεῖ στὸ προαύλιο. Οἱ ζέβροι πού εἶναι ζεμένοι σ' αὐτό, χτυποῦν ἀνυπόμονα τίς ὀπλές τους στὴ γῆ σὰ νὰ διάζωνται κι' αὐτοὶ νὰ τρέξουν τὴ μάχη!

Ὁ Κάλ πιάνει τὸν πυγμαῖο καὶ τὸν πετάει μέσα στὸ ἄρμα. “Υστερα πηδάει ἀμέσως κι' αὐτὸς δίπλα του. Παίρνει τὰ χαλινάρια καὶ ἐσκινᾷ μὲ ὄρμη.

Βγαίνουν ἀπὸ τὴν πύλη τοῦ ἀνακτόρου, ἀνάμεσα στὶς ζητωκραυγὲς καὶ στὶς ἰαχές τοῦ πλήθους. Τρέχουν ἀνάμεσα στοὺς μεγάλους δρόμους τῆς λαμπρῆς μαρμαρίνης πολιτείας, τῆς ξακουστῆς Πέλλας.

“Ὅλοι ὄσοι συνανοῦν στὸ

Σχίχει τὴ λεπίδα τοῦ σπαθιοῦ τοῦ Ἄρατ σὰν νὰ ἦταν ἀπὸ χαρτόνι.

διάβα τους, ἄντρες, γυμναίκες ἢ παιδιά, τοὺς χαιρετοῦν μὲ ἐιθουσιασμό.

Ὁ Κάλ κουνᾷ τὸ χέρι του συγκινημένος δεξιὰ κι' ἀριστερά. Ὁ τρέλλο-Χούπ δὲν προλαβαίνει νὰ βγάξῃ τὸ καπέλλο του καὶ νὰ κάνῃ ὑποκλίσεις.

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πού μὲ ξέρουν ὅλοι αὐτοί! μονολογεῖ ἀπορημένος. Μυστήριο πράγμα!

Φτάνουν πιά κοντὰ στὰ τεῖχη. “Ὅσο φτάνουν τόσο ἡ βοή πού κάνουν ἀπ' ἐξω τὰ πλήθη τῶν βασιβάρων μεγαλώνει.

Ὁ Κάλ στοσιματᾷ τὸ ἄρμα σὲ μιὰ ἐξέδρα. Πηδάει ἔξω.

Ὁ Χούπ τὸν ἀκολουθεῖ. Ἀνεβαίνουν ἀπὸ μιὰ στενὴ σκάλα πάνω στὰ τεῖχη.

Διὸ ἑκατόνταρχοι πού βρί-

σκονται εκεί πέρα έρχονται και γονατίζουν με δακρυσιμένους μιάτια μπροστά στο βασιλόπουλό τους.

— Σηκωθήτε!, τούς φωνάζει, ο Κάλ στενοχωρημένος.

Ο Χούπ μουρμουρίζει δυσαρεστημένος με τον φίλο του:

— Άσε τούς ανθρώπους να ξεκουραστούνε λιγάκι! Μυ στήριος είσαι! Μόλις σε κάνανε λοχία αρχισες τὰ κακώνια!

Στό μεταξύ οί εκατόνταρχοι πετιώνται δρθιοι και σφίγγουν με λαχτάρα τὸ χέρι του Κάλ.

— Τώρα που ήρθες, βασιλόπουλό μας, όλα θα πάνε καλά!, μουρμουρίζουν. Θα δώσουμε μακριὰ τούς έχθρούς μας!

Οί στρατιώτες πάνω στα τείχη ζητωκραυγάζουν που βλέπουν τὸ ξανθὸ ἀγόρι μέσα στη λαμπρή πανοπλία του και σηκώνουν τὰ δόρατά τους ψηλά σὲ χαιρετισμό.

Ο Χούπ ὡστόσο στέκεται στην ἄκρη του τείχους και κυττάζει ἔξω, στή μεγάλη κοιλάδα που ἀπλώνεται μπροστά τους, τὶς χιλιάδες τῶν ἐχθρῶν που ἔχουν μαζευτῆ και περιμένουν τὸ σύνθημα για τὴ μεγάλη ἐπίθεση.

— Καλέ!, τσιρίζει. Ποιὸς βλάκας ἔβαλε πόδια και χωρήσθηκατε; Αὐτοὶ εἶναι πολὺ περισσότεροι ἀπὸ μᾶς! Γίνεταί παιχνίδι ἔτσι;

— Δὲν πρόκειται για παιχνίδι ἀλλὰ για πόλεμο, λέει νελώντας ἕνας Μακεδόνας

στρατιώτης.

Ο Χούπ τὸν κυττάζει περιφρονητικά.

— Τὸ ἴδιο κάνει, ἀγράμματάς!, τοῦ λέει τσιριχτά. Ἐγὼ τὸν πόλεμο τὸν ἔχω για παιχνίδι! Κατάλαβες τώρα;

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ὁ πυγμαῖος ἀναγκάζεται νὰ σταματήσει τὶς ἐξυπνάδες του και νὰ γουρλώσῃ τὰ ματάκια του με τρόμο.

Πέρα ἀπὸ τὸν κάμπο τὸν μωρισμένο ἀπὸ τὰ στίφη τῶν ληστῶν τοῦ Ἄρατ, ἀκούγεται μιὰ ξέφρενη κραυγὴ λύσσας. Ὑστερα ἀμέσως πολλὰ τύμπανα ἀρχίζουν νὰ χτυποῦν δαιμονισμένα.

Ὀλόκληρη ἡ μάξα τῶν μαύρων πολεμιστῶν, ἀρχίζει νὰ τρέξη με μανία πρὸς τὸ μέρος τῶν τειχῶν τῆς Πέλλας, φωνάζοντας ἄγρια.

Κρατοῦν στα χέρια τους κυντάρια τόξα και μεγάλες σιγάλες για νὰ στηρίξουν πάνω στους ψηλοὺς πέτρινους τοίχους και ν' ἀνέβουν, νὰ κυριεύσουν τὴν πόλι.

Ο Κάλ λογαριάζει με μιὰ ματιά τὴν ἀπόστασι.

Σὲ δυὸ-τρία λεπτά τὸ πολὺ θὰ ἔχουν φτάσει και τότε ἡ μεγάλη μάχη θ' ἀρχίσι. Ἡ μάχη που θὰ κρίνῃ ἂν ἡ Πέλλα θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ ὑπάρχῃ ἢ θὰ σβύσῃ για πάντα ἡ πιονάοχα δόξα της. κάτω ἀπὸ τὸ βάρβαρο πόδι τοῦ Ἄρατ.

Μὰ κανένας φόβος δὲν ζωγραφίζεται σὸ παιδικὸ πρόσωπο τοῦ γενναίου βασιλόπουλου. Τὰ μᾶτια του λάμπουν

σαν άναμιμένα κάρβουνα, καθώς παρατηρεί την τρικυμισμένη ολόμαυρη θάλασσα που έρχεται καταπάνω τους...

ΝΕΑΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Ο ΚΑΛ άφού παρατηρεί για λίγα δευτερόλεπτα την πορεία της επίθεσης, γυρίζει στους δυό εκατόνταρχους που στέκουν πλάι του.

— Τό κέντρον των δυνάμεών τους δέν κατευθύνεται άν δέν κάνω λάθος, προς την άνατολική πύλη; ρωτάει.

— Ναι, βασιλόπουλο. Ό Άραπ στην τελευταία του επίθεση κατάφερε να ράιση την πόρτα της άνατολικής πύλης, χτυπώντας με τεράστιους κορμούς που κουβαλούσαν οι πολεμιστές του. Δέν θέλει πια μερικά χτυπήματα ακόμα για να υποχωρήση. Άλλά έχουν μαζευτή όλοι οι τοξότες μας στα τείχη κοντά στην πύλη, για να μη τους αφήσουν να ζυγώσουν εύκολα. Κι' άν τελικά τό καταφέρουν, τους περιμένουν φορτία από όγκάλιθους που θα άδειάσουν πάνω στα κεφάλια τους και θα τους καταστρέψουν! Δέν θα μπορούσαν να μπουν ούτε αυτή τη φορά από την άνατολική πύλη!

Τά μάτια του Κάλ άστράφτουν.

— Καλύτερα να μπουν, έκατόνταρχε!, φωνάζει άγρια. Έλάτε μαζί μου...

— Ναι, μπουν μέσα στην Πέλλα; ξεφωνίζει τρομαγμέ-

νος ό άξιωματικός,

— Ναι! Μέσα στην Πέλλα! Άφού ήβλην τόσο πολύ να έρθουν στην Πέλλα, άς τή δούν πριν πεθάνουν!

— Μά, βασιλόπουλό μου, είναι μεγάλος ό όγκος των έχθρών! Άν μπουν στην πόλι πώς θα μπορούσαμε να τους συγκρατήσουμε;

— Δέν θα μπουν όλοι, έκατόνταρχε! Θα τους κόψουμε στα δύο! Χρειάζεται όχι μόνο γενναίότης αλλά και πανουργία όταν πολεμάς με περισσότερους έχθρους! Πίσω ά πς την άνατολική πύλη δέν είναι ή μικρή πλατεία του Άριστοτέλους;

— Άκριδώς...

— Έλάτε λοιπόν μαζί μου. Μη χασομεράτε άλλο... Κι' άς τρέξουν οι άγγελιοφόροι γύρω—γύρω στα τείχη της Πέλλας να φωνάξουν πώς ή νίκη κι' αυτή τη φορά θα είναι δική μας και θα είναι νίκη μεγάλη! Άς κάνουν καρδιά κι' άς κρατήσουν γερά!

Ό Χούπ που παρακολουθεί την συζήτηση με γουρλωμένα μάτια, σκάει στα γέλια.

— Πάει!, τσιρίζει. Αυτό τό παιδί φόρεσε αυτά τά τρελλά ρούχα και τρελλάθηκε! Άφού ή καρδιά είναι έλα έντόσθιο που τό έχουν όλοι οι άνθρωποι μέσα τους, λέει στους φαντάρους να κάνουν καρδιά! Και σε τί θα τους χρησιμεύση σε παρακαλώ ναχουν από δύο;

— Χούπ, φωνάζει ό Κάλ. Έλα μαζί μου!

— Άμέσως, Στρατηγέ!, τσιρίζει ό πυγμαίος και χαι-

ρετάει στρατιωτικά. Μή μου πής μονάχα νά κάνω καρδιά, γ'απὶ δὲν ξέρω πῶς γίνεται! Ἡ γριά μου μοῦ ἔλεγε πῶς αὐτὴ ποὺ ἔχω μοῦ φτάνει γιὰ ὅλες τὶς δουλειές!

Ὁ Κάλ, ὁ Χούπ καὶ οἱ δυὸ ἑκατόνταρχοὶ μπαίνουν ἰσοῦ ἀριμα.

Τὸ ποδοβολητὸ τοῦ στρατοῦ τῶν βαρβάρων φτάνει τρὸ μερὸ στ' αὐτιά τους. Τὰ ἄγρια οὐρλιαχτὰ τους χαλοῦν τὸν κόσμο.

Παίρνουν τὸν δρόμο ποὺ ἀκολουθεῖ τὰ τεῖχη ἀπὸ τὴ μέση πλευρά. Μέσα σ' ἓνα λεπτό οἱ ταχυπόδαροι ζέβροι τοὺς ἔχουν φέρει στὴν ἀναπο-

λικὴ πύλη.

Ἡ κυρία δύναμις τῶν Μακεδόνων εἶναι ἐδῶ. Καίμια δι' ακοσαριά ἐκλεκτοὶ τοξότες περιμένουν ἔτοιμοι πάνω στὶς πολειμίστρες.

Ὁ Κάλ μὲ τοὺς συντρόφους του ἀνεβαίνει τρέχοντας στὰ τεῖχη. Ἕνας χιλιάρχος ποὺ ἦταν ἀρχηγὸς τῶν στρατευμάτων τῶν Μακεδόνων πρῶν φτάσῃ τὸ χαμένο βασιλάπουλο, τρέχει κοντὰ του καὶ ὑποκλίνεται μὲ σεβασμό.

—Τὸ σχέδιο ἀλλάζει!, λέει ὁ Κάλ βιαστικὰ. Οἱ τοξότες νὰ μὲ ἀκολουθήσουν ὅλοι! Πάνω στὰ τεῖχη θὰ μείνουν μόνο καίμια δεκαριά!

Οἱ σάλπιγγες ἀρχίζουν νὰ σημαίνουν νικητήρια.

‘Ο Χούπ κάνει μιὰ θαυσιὰ υπόκλισι πρὸς τὸ μέρος τοῦ πλήθους

Τὰ μάτια τοῦ χιλιάρχου γουρλώνουν ἀπὸ τὴν ἐκπληξι.

— Εἶναι καθαρὴ τρέλλι, νεαρέ Καλλίνη! μωρμουρίζει παραγμένος. Καὶ ὅλοι μαζί οἱ τοξότες εἶναι δύσκολο νὰ συγκρατήσουν αὐτὲς τὶς φανατισαρέ Καλλίνη! μωρμουρίζει βάρβαροι θὰ μποῦν στὴν ἱερὴ Πέλλα.

— Δὲν ὑπάρχει καιρὸς γιὰ κουβέντες!, λέει ξεραὸ ὁ Κάλ. Θὰ σοῦ ἐξηγήσω τὸ σχέδιό μου, χιλιάρχε, ἀλλὰ πρῶτα νὰ ἐκτελεστή ἡ διαταγὴ μου! Δὲν πρέπει οἱ ἔχθροὶ νὰ ἀντιληφθοῦν τὴν ἀποχώρησι τῶν τοξωτῶν... Ἡ ἀμπάρα πού κλείνει τὴν πύλη ἀπὸ μέσα νὰ

στικωθῆ ἀμέσως!

‘Ο ἠλικιωμένος ἀξιωματικὸς κυττάζει γιὰ μιὰ στιγμή σὰν χαϊμένος τὸν Κάλ, σὰ νὰ δισταξῆ ἂν πρέπει νὰ ὑπακούσῃ στὶς τσελλῆς διαταγὲς αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ. Μὰ μέσα στὰ μάτια του βλέπει μιὰ τρομερὴ φλόγα... Μιὰ φλόγα σὰν κι’ ἐκεῖνη πού πρὶν ἀπὸ χιλιάδες χρόνια εἶχε κατακτῆσει ὁ Λόκληρον τὸν κόσμο!

Μοιάζει σὰν μικρὸς Θεὸς αὐτὴ τὴ στιγμή τὸ ἀγόρι μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά καὶ τὰ γαλάζια μάτια.

Ὅλοι οἱ δισταγμοὶ τοῦ χιλιάρχου ἐξαφανίζονται μονομιάς καὶ νοιώθει τὴν τρομερὴ

αυτή φλόγα να του ζεσταίνει την καρδιά του που ήταν από καιρό απελπισμένη για τη μόρα της Πέλλας.

— Ρίξτε την άμπάρα!, ξεφωνίζει δυνατά.

Στη στιγμή τρεις γεροδεμένοι στρατιώτες άρχίζουν να γυρίζουν το μάγγανο με την άλυσίδα που άνασκηώνει την πελώρια άμπάρα.

— Οί τοξότες όλοι κοντά μου!, ούρλιάζει πάλι ο χιλιάρχος. Μά άμάδα μόνο θα μείνη στη θέση της!

Οί Μακεδόνες τοξότες υπακούουν τυφλά χωρίς να ένδιαφέρωνται γιατί τους κατεβάζουν από το πόστο τους τη στιγμή άκριώς που πρόκειται να άρχισή ή φονική μάχη. Είναι άποφασισμένοι να πεθάνουν για την Πέλλα και δέν τους νοιάζει σε ποιό μέρος ή ποιά ώρα θα σκοτωθούν.

— Αυτός που χειρίζεται την καταπακτή με τους όγκο λίθους να έρθη εδώ!, προστάζει ο Κάλ.

Κι' ό Χούπ άγανακτεί:

— Τους μούρλανε τους ανθρώπους πιά!, τσιρίζει με γουρλωμένα τα ματάκια του. "Αν τó μαγκώσουν στο τέλος και τó ρίξουμε κανένα γερό μπερντάκι, έγω δέν άνακατεύομαι!

Στό μεταξύ, ό άνθρωπος που ζήτησε ό Κάλ, έχει φτάσει βιαστικά και στέκεται με σεβασμό μπροστά στο βασιλόπουλο. Τό ξανθό άγόρι δίνει βιαστικά τίς διαταγές του.

Η ΠΡΩΤΗ ΝΙΚΗ

ΦΩΒΕΡΟΣ είναι ό άλλος λαγμός της μάχης. Με μανία άσυγκράτητη τά στίφη τών βαρβάρων ξεχύνονται έναντίον της Πέλλας.

Ό μεγαλύτερος όγκος τους με έπικεφαλής τόν τρομερό Άρατ, ρίγεται προς την άνατολική πύλη τών τειχών που ξέρον πώς είναι τραυματισμένη βαρεία.

Μπροστά πηγαίνει μια μακρά σειρά από πολεμιστές που κρατούν στα χέρια τους τεράστιους κορμούς δέντρων, ξεγυμνωμένους από τά κλαδιά τους. Μ' αυτούς θα χτυπήσουν άρμητικά την μεγάλη, ραϊσμένη πύλη για να την άνυξουν.

Ό νεαρός στρατηγός τών Μακεδόνων, ό Κάλ, βρίσκεται μαζί με τόν καμικό σύντροφό του πάνω στα τείχη, άνάμεσα στους λιγοστούς τοξότες που έχουν άπομείνει εκεί. Παρακαλουθούν την έπέλασι τών μαύρων ληστών.

Τά μάτια του άτράμητου ξανθού παιδιού, άστράφουν.

Έκείνα, τού χαζο-πυγμαίου, στριφογυρίζουν σαν ρουλεμάν μέσα στις κόγχες τους.

— Για κύττα εκεί!, στριγγλίζει και δείχνει με τó χέρι του αυτούς που κουβαλούν τους τεράστιους κορμούς τών δέντρων. Κόβουν τά δέντρα τά παλιόπαιδα και καταστρέφουν τó δάσος!... "Αν τους μαγκώση ό δασοφύλακας, θά φάνε τής χρονιάς τους!

Ό Κάλ δέν τόν άκούει βέ-

βαία. Ὁ ἐχθρὸς εἶναι πιά πολὺ κοντὰ. Τὸ βασίλειόπουλο γυρίζει στοὺς τοξότες πού τὸν περιρικλιώνουν.

— Χτυπήστε!, διατάζει. Ἀλλὰ νὰ σηματοθεύετε καλά! Πρέπει νὰ κάνετε δουλειὰ πού θὰ τὴν ἔκαναν πολὺ περισσότεροι ἀπὸ σᾶς!

Οἱ ἐπιδέξιοι τοξότες δὲν περιμένουν δεύτερη κουβέντα. Τὰ βέλη ἀρχίζουν νὰ φτερουγίζουν ἀπὸ τὰ τόξα τους μὲ καταπληκτικὴ γρηγοράδα. Κι' ὅμως κανένα ἀπ' αὐτὰ δὲν πηγαίνει στὰ χαμένα. Ὅλα βρίσκουν τὸν στόχο τους. Οἱ πρῶτοι ἀπὸ τοὺς ἀγρίους ληστὲς πού κουβαλοῦν τοὺς κορμούς, σωριάζονται μέσα στὰ σύννεφα τῆς σκόνης πού σηκώνει τὸ ἴδιο τὸ ποδοβολητὸ τους.

Σπαρακτικὲς κραυγὲς πόνου καὶ μίσους ἀνεβαίνουν μὲ χρι τὰ μεσοούρανα.

Ὁ Κὰλ ὀρμάει ξαφνικὰ ἐμπρός. Ἐνας ἀπὸ τοὺς τοξότες του ἔχει πέσει μὲ τὴν καρδιὰ τρυπημένη ἀπὸ ἓνα ἐχθρικό βέλος. Ἀριπάζει τὸ τόξο του στὰ σιδερένια του χέρια. Ἀρχίζει μὰ ῥίχνει κι' αὐτὸς ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν.

Ὁ Χούπ σκύβει πάνω ἀπὸ τὸν Μακεδόνα.

— Καλέ!, τσιρίζει ἀνήσυχος. Αὐτοῦν τοῦ παιδιοῦ ἐδῶ τοῦ μπηκε μιὰ μεγάλη ἀγκίθα στὸ κρέας! Ἐλάτε μὰ τοῦ τὴ θγάλομε! Θὰ πονή!

Φυσικὰ κοιμένας δὲν δίνει προσοχὴ στὸν χαζοπυγμαῖο. Αὐτὸς ὅμως πεισιμῶνει.

— Καλέ!, λέει στὸν νε-

κρό καὶ τὸν σκουντάει στὸ χέρι. Πονᾶς;

Ὁ πεθομένος βέβαια δὲν τοῦ ἀποκρίνεται.

—Κύττα μυστήρια!, μουρμουρίζει ὁ Χούπ. Δὲν μπορῶ μὰ καταλάβω πῶς τὰ κατὰ φανε καὶ τὸν πήρε ὁ ὕπνος μ' αὐτὴ τὴν τρομερὴ φασαρία!

Στὸ μεταξύ ἡ μάχη ἔχει κορυφωθῆ. Οἱ τρομεροὶ Μακεδόνες τοξότες πού δὲν εἶναι περισσότεροι ἀπὸ δέκα, ἔχουν καταφέρει νὰ ἀπακρῶσουν μόνον τοὺς τὴν πρώτη ἐπίθεσι τῶν ἑκατοντάδων ἀντιπάλων τους. Ὅλοι ἐκεῖνοι πού κρατοῦσαν τοὺς τεράστιους κορμούς, εἶναι πεσμένοι στὴ γῆ, καρφωμένοι ἀπὸ τὰ φτερωτὰ βέλη τους. Ἄλλοι ὅμως ἔχουν πάρει τὴ θέσι τους σὲ μιὰ προσαγωγὴ τοῦ Ἀρατ, τοῦ ἐπάνω στὴ ράχη ἐνὸς ζέβρου τοὺς παροτρύνει μὲ ἀγριεὲς κραυγὲς.

Μιὰ δεύτερη ἐπίθεσις ἐκκόμα πιδ λυσσασμένη ἀκολουθεῖ τὴν πρώτη. Καὶ στὸ μεταξύ οἱ τοξότες τῶν ἀγρίων ρίχνουν κι' αὐτοὶ βέλη ἐναντίον τῶν ταμπουρωμένων πίσω ἀπὸ τὴς πολεμιστρὲς Μακεδόνας.

Ἄλλος ἓνας τοξότης πέφτει πάνω στὰ τεῖχη δίπλα στὸν πρῶτο κι' ἄλλος ἓνας πιδ πέρα.

Ἀντίθετα μὲ τοὺς θαρβάρους πού βγάζουν λυσσασμένες κραυγὲς καὶ δολαστημῶν, οἱ Μακεδόνες πέφτουν νεκροὶ χωρὶς μιλιὰ καὶ μὲ σφιγμένα τὰ χεῖλη.

Ὁ Χούπ εἶναι μόνος αὐτῆ

τῆ στιγμῇ καὶ δὲν κινδυνεύει ἀπὸ τὰ βέλη τῶν ληστῶν, γιὰ τὸ ἀνάστημά του δὲν ξεπαρνάει τὸ ὕψος τῆς παλαιίστρας. Μόνο τὸ καπέλλο του ἐξέχει ἀπὸ πάνω καὶ ξαφνικὰ ἓνα βέλος ἐρχεται καὶ τοῦ τὸ ἀρπάζει ἀπὸ τὸ κεφάλι.

Ὁ πυγμαῖος γίνεται πῦρ καὶ μανία ἀπὸ τὸ θυμὸ του.

— Ἐνας μὰ πάη γρήγορα μὰ μού φέρη τὸ καπέλακι μου! τοιρῖζει ἀγανακτισμένος. Ἀκούσατε τὴ εἴπα; Ἄντε καὶ γρήγορα! Εἶμαι τὸ ἀδερφάκι τοῦ στρατηγοῦ σας καὶ πρέπει νὰ μὲ ὑπακούτε μὲ κλειστά τὰ μάτια!

Ἐνας τοξότης δέχεται στὴν καρδιά ἓνα βέλος τῶν ληστῶν Γιέφτει πρὸς τὰ πίσω καὶ σωριάζεται κάτω ἀπὸ τὰ τεῖχη μ' ἓνα ἀπελπισμένον κίνημα.

Ὁ Χούπ τὸν βλέπει καὶ γουρλώνει τὰ μάτια του.

Ἄνάμεσα σὲ μιά πραγματικὴ βροχὴ ἀπὸ βέλη, ὁ Ἄρατ πηδαίει ἔξω ἀπὸ τὰ τεῖχη.

— Ὅχι ἀπὸ κεῖ, βρὲ χαζομαρία! τοιρῖζει. Τὶ σκόλλες τὶ τίς ἔχουμε, θλάκα; Τὴν ἔφαγες τὴ μούρη σου τώρα;

Σκύβει, πάνω ἀπὸ τὰ τεῖχη γονατίζοντας καὶ θλίπτει τὸν τοξότη προσιμένον νεκρὸν, λίγο πρὶό πέρα ἀπὸ τὸ ἀθλιο καπέλλο του.

— Τὸν χωντάκωσε ἡ μεγὰ λη του προθυμία τὸν κακομοῖρη! μουρμουρίζει μὲ λύπη. Δὲν ἔπρεπε νὰ τοὺς πῶ πῶς εἶμαι ἀδερφάκι τοῦ στρατηγοῦ τους! γιὰ τὸν τοὺς τρομοκράτησα.

Στὸ μεταξὺ ὁ Κάλ βλέπει πῶς ἀπὸ τοὺς δέκα τοξότες του μόνον οἱ ἔξι ἔχουν ἀπομεινῆ ἀκόμα ζωντανοί. Δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ σκοτωθῶν μέχρι ἐνὸς ὥσπου νὰ μποῦν οἱ ἐχθροὶ μέσα στὴν πόλι. Θὰ χρειαστοῦν περισσότερο μετὰ λίγη ὥρα...

— Ἐνας-ἓνας θὰ κάνετε ὅτι χτυπιώσαστε ἀπὸ τὰ ἐχθρικά βέλη καὶ θὰ πέφτετε κάτω! διατάζει. Θὰ μείνετε ἀκίνητοι σὰν νεκροὶ ὡς τὴν ὥρα ποὺ θὰ σὰς πῶ...

Οἱ τοξότες ὑπακοῦν χωρὶς συζήτησι στὴν καινούργια διαταγὴ του.

Μέσα σὲ λίγες στιγμὲς οἱ πολεμιστρες ἀδειάζουν ἀπὸ τοὺς ὑπερασπιστὲς τους. Ὁ ἴδιος ὁ Κάλ πέφτει κι' αὐτὸς πίσω ἀπὸ τὰ τεῖχη καὶ μένει ἀκίνητος, ἀλλὰ σὲ μιά τέτοια θέσι ποὺ νὰ μπορῆ νὰ παρακολουθῆ ἐλόκληρη τὴν πλατεῖα κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του.

— Χούπ!, φωνάζει. Πέσε κι' ἐσὺ κάτω, γρήγορα!

— "Αδίκος ὁ κόπος!, τοῦ λέει ὁ πυγμαῖος. "Όταν εἶναι σκληρὰ κάτω πού θά πέσω ποτέ δὲν τὰ καταφέρνω νὰ κοιμηθῶ καὶ ὑστερα σηκώνομαι καὶ μὲ πονεμένα κόκαλα! Καλύτερα θά νά πάω νὰ φέρω τὸ καπελλάκι μου!

Κι' ἐτοιμάζεται χωρὶς ἀσυνείδητα νὰ πρέξῃ πρὸς τὴ σκάλα, ὅταν τὴν ἴδια στιγμή νοιῖθῃ κατάπληκτος τὴν καπελάδουρα του νὰ προσγειώνεται πάνω στὸ κεφάλι του, περρασμένη ὅπως εἶναι ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά ὡς τὴν ἄλλη ἀπὸ ἓνα μακρὸ θέλος!

Ἡ ἐξημερωμένη κορραϊκάξα του ἢ Μανταλένα, φτερουγίζει πλάι του τοῦ κρώζοντας παράφωνα.

— Βρὲ καλῶς τὴν!, τσιρίζει ὁ Χούπ. Πῶς ἦτανε καὶ μᾶς θυμήθηκες, μωρὴ Μανταλένα;

— Χούπ, πέσε κάτω!, φωνάζει ὁ Κάλ θυμωμένος.

— "Άκου νὰ σοῦ πῶ!, τσιρίζει ὁ πυγμαῖος νευρισμένος. Τὶς παραξενιές σου κράτα τις γιὰ τοὺς φαντάρους σου! Σὲ κακομάθανε μὲ τὸ νὰ σοῦ κάνουνε ὅλα τὰ κέφια, τὸ ξέρεις; "Εἰμένα δὲν ἦρθε ἀκόμα ἡ κλάσι μου καὶ ὅτι μοῦ καπνίσῃ μπορῶ νὰ κάνω! Γιὰ κύττα οἱ ἀληθῆροι! Μοῦ τρυπήσανε τὸ καπελλάκι μου! Πῶς θά τις μπαλώσω τώρα αὐτὲς τὶς δυὸ τρυπάνες;

Ἄ Κάλ κάνει μιὰ βουτιά πρὸς τὸ μέρος τοῦ Χούπ. Τὸν ἐρπάζει καὶ τὸν στρώνει κάτω μὲ τὸ ζῶσι.

— Μὴ θυγᾶνῃς ἀχνὰ καὶ μὴ

Ἄ Κάλ ἀρπάζει τὸν Χούπ καὶ τὸν πετάει σὰν μπαλάκι στὴν ἀγκαλιὰ ἐνὸς στρατιώτη.

σαλέφης καθόλου γιατί θά σοῦ τὶς βρέσω!, τοῦ λέει ἀπειλητικά.

Ἄ πυγμαῖος ἀναγκάζεται ἐπιτέλους νὰ κλείσῃ τὸ στόμα του κουρνιαζοντας σὲ μιὰ γωνία μαζί μὲ τὴν Μανταλένα.

Τραμερὰ χτυπήματα ἀντηχοῦν πάνω στὴν πύλη στὸ μεταξύ.

Ἡ βαρεῖα πόρτα πού εἶναι ξεμπάρωτη, ἀνοίγει χωρὶς μεγόλη δυσκολία σιγά-σιγά.

Οἱ ληστές δὲν ξέρουν πῶς εἰς Μακεδόνες τοὺς ἔχουν ἀνοίξει ἐπιτήδες. Νομίζουν πῶς μὲ τοὺς πελώριους κορμούς εἰς σπασαν τὶς μπάρες πού συγκρατοῦσαν τὴν πύλη. Ὁρμούν λοιπὸν μέσα σὰν ἀκατάσχετος χείμαρρος, θυγάλλοντες ἄγρια οὐρλιαχτὰ θριάμβου.

Ἄπὸ τοὺς πρώτους ὁρμαίει στὴν Πέλλα κι' ὁ τραμερὸς

*Αραπ, κραδαίνοντας στο χέρι του μιὰ τρομαρὴ σπάθα. Πάνω στὴν ράχη τοῦ ζέβρου του δίνει διαταγὲς στοὺς στρατιῶτες του νὰ χυθοῦν πρὸς ὄλους τοὺς δρόμους ποὺ ἀνοίγονται στὴ μικρὴ πλατεία, ποὺ τὴν τριγυρίζουν κολῶνες μαρμάρινες καὶ ὠραία σικοδομήματα.

Ἡ πλατεία γεμίζει μέσα σὲ λίγες στιγμὲς δλόκληρη ἀπὸ τὰ στίφη τῶν ληστῶν τοῦ *Αραπ. Ἄνεμίζουν ἀκόντια τύξα καὶ σπαθιά καὶ οὐρλιάζουσι ἰσάν πραγματικοὶ δαίμονες.

Περισσότεροι ἀπὸ τοὺς μισοὺς ποὺ ἐπετέθησαν στὴν ἀνατολικὴ πύλη, ἔχουν μπη μέσα στὴ μικρὴ πλατεία τοῦ *Αριστοτέλους καὶ τὴν ἔχουν γεμίσει ἀσφυκτικά.

Οἱ ἄλλοι ἔχουν συγκεντρωθῆ ἄλλοι μπροστὰ στὴν πύλη πασιχίζοντας ποιὸς νὰ πρωτομπῆ μέσα.

Ὁ Κάλ τινάζεται ὄρθιος ἀπὸ τὴ θῆσι του καὶ ἡ ἀστραφτερὴ πανοπλία του λάμπει στὸν ἥλιο. Μιὰ δυνατὴ κραυγὴ ξεφεύγει ἀπὸ τὸ λαρύγγι του. Τόσο δυνατὴ ποὺ γιὰ μιὰ στιγμὴ σκεπάζει ὅλη τὴ βοῆ τῆς μάχης.

Οἱ βάρβαροι πολεμιστὲς τοῦ περνοῦν ἀπὸ κόπω τους καὶ μερικοὶ ποὺ ἔχουν σκαρφαλώσει ἐπάνω στὰ τείχη, δὲν τοὺς ἔχουν δώσει καμμιά πρσοχὴ ὡς τὴν ὥρα γιὰ τὸς περνοῦσαν γιὰ σκοτωμένους.

Στὴ φωνὴ τοῦ Κάλ γυρίζουν ἐκπληκτικοὶ καὶ θυμωμένοι

καὶ ὄρμουσι μὲ μανιασμένες φωνὲς ἐναντίον τους.

Ὡστόσο οἱ τοξότες τινάζονται ἰμονομιάς ὄρθιοι. Τὰ βέλη βρίσκονται ἑτοιμαστὰ χέρια τους καὶ οἱ πρώτοι ληστὲς ποὺ ζυγῶνουν σωριάζονται ἀπὸ τὰ τείχη μὲ τρυπημένα τὰ στήθια τους.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἓνας τρομακτικὸς πάταγος ἀκούγεται, σὰ νὰ χωρίζουν τὰ ἔγκατα τῆς γῆς.

Εἶναι οἱ πελώριοι ὀγκόλιθοι ποὺ ξεχύνονται ὡς καταρράκτης θανάτου ἐπάνω στοὺς εἰσβολεῖς ποὺ βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὴν πύλη.

Ὁλόκληρος ὁ μεγαλόπρεπος πύργος ποὺ βρίσκεται πάνω ἀπὸ κάθε πύλη στὰ τείχη εἶναι γεμάτος μὲ πελώριους βράχους, ποὺ ξεχύνονται ἰμονομιάς μὲ τὸ ἀνοιγμα μιᾶς καταπακτῆς.

Κάτω ἀπὸ τὸν ἀσθήκωτο ὄγκο τους, τὰ κάκκαλα σπάζουν. Τὰ κρανία συντρίβονται. Τὰ κορμιά τῶν ληστῶν πολτοποιοῦνται.

Φρικιαστικὰ οὐρλιαχτὰ ἀντιχοῦν στὸν ἀέρα καὶ οἱ ληστὲς τοῦ *Αραπ σκορπίζονται πρὸς τὰ πίσω τρομαγμένοι, ὅσοι δὲν εἶχαν προλάβει νὰ μποῦν στὴν Πέλλα ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πύλη.

Ἔτσι ἡ μυρμηγκιά τῶν ληστῶν βρίσκεται κομμένη στὰ δύο.

Ὁ *Αραπ ποὺ ἔχει φτάσει στὴν ἄλλη ἀκρὴ τῆς πλατείας γυρίζει καὶ βλέπει φρενιασμένος πῶς ὁ δρόμος ἔχει κλείσει πίσω του. Ἄφρῳ λύσσας φα

νερώνονται στο στόμα του.
— Έμπρός! ούρλιαζει κλωτσώντας με μανία τὰ πλευρά του ζέβρου του. Θά τρέξουμε νὰ ἀνοίξουμε καὶ τὶς ἄλλες πύλες! Ἡ Πέλλα εἶναι δική μας!

Μὰ δὲν προλαβαίνει νὰ κἀ νη οὔτε ἓνα βήμα καὶ ξαφνικά ἀναγκάζεται νὰ συγκρατήσῃ τὰ χαλινάρια τοῦ ζώου. Τὸ πρόσωπό του δείχνει τρομερὴ καὶ δυσάραστη ἐκπληξι. Μένει σὰν ἀπολιθωμένος.

Γύρα γύρω στὴν πλατεία πού ὡς αὐτὴ τῆ στιγμῆ φαίνετο ἄρημη καὶ ἐγκαταλειμμένη στὰ χέρια του, ξεφυτρώνουν σὰν μανιτάρια ἑκατοντάδες Μακεδόνες τοξότες!

Πίσω ἀπὸ κολώνες πάνω σὲ προπύλαια οἰκοδομῶν, σὲ γέφυρες, μέσα ἀπὸ παράθυρα ἢ πάρτες, ἐμφανίζονται μὲ τὰ τόξα στὰ χέρια καὶ τὰ βέλη ἀρχίζουν νὰ πέφτουν πραγματικά σὰν βροχὴ ἀνάμεσα στὸ στρατὸ του, σπέρνοντας τὸν δλεθρο!

Εἶναι κυκλωμένος ἀπὸ παντοῦ. Τρίξει τὰ δόντια του μὲ λύσσα βλέποντας πὼς δὲν μπορεῖ νὰ κἀνὴ τίποτα. Οἱ Μακεδόνες τοξότες δὲν ἀστοχοῦν οὔτε μιὰ φορά. Μὲ μεγάλῃ ψυχραιμία σηματοδεύουν καὶ τὰ βέλη τους βρίσκουν πάντα τὸ στόχο τους. Τρελλοὶ ἀπὸ κινικὸ, οἱ ληστές στριφογυρίζουν σὰν θηρία στὸ κλουβὶ τους καὶ οὔτε σκέπτονται νὰ πολεμήσουν καθόλου. Προσπαθοῦν νὰ βροῦν μιὰ δίοδο πού θὰ τοὺς ἀδηγήσῃ στὴ σωτη-

ρία. Μὰ ὅλοι οἱ δρόμοι εἶναι κλειστοί. Εἶναι ὀριστικά χαμένοι.

— Τὸν ἀρχηγό τους!, διατάζει μὲ βροντερὴ φωνὴ ὁ ἀτρόμητος Κάλ πάνω ἀπὸ τὰ τεῖχη. Ρίξτε τὸν Ἄρατ!

Οἱ τοξότες τοῦ σηματοδεύουν τὸν ἄγριο βασιλιά. Ἐκεῖνος ὁμως γοργὸς στὴ σκέψι καὶ πεπειραμένος πολεμιστῆς, ἔχει καταλάβει πιά τί τὸν περιμένει ἂν μείνῃ περισσότερο πάνω στὴ ράχι τοῦ ζέβρου, ξεχωρίζοντας ἀπὸ τοὺς πολεμιστῆς του καὶ δίνοντας ἔτσι θαυμασιὸ στόχο.

Πηδαίει στὴ γῆ. Ἐνας σωρὸς ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες του τὸν παρικικλώνουν. Τὸν προφυλάει, μὲ τὰ κορμιά τους. Κι' ὅσοι ἀπ' αὐτοὺς πέφτουν τρυπημένοι ἀπὸ τὰ βέλη τῶν Μακεδόνων, τοὺς ἀντικαθιστοῦν ἄλλοι καὶ ἄλλοι...

— Ἀκολουθήστε με!, ούρλιαζει ὁ γιγαντάσσωμος Ἄρατ.

Ὅρμᾳ πρὸς τὰ τεῖχη, σ' ἓνα σημεῖο πού βλέπει πὼς ὑπάρχουν οἱ λιγώτεροι τοξότες Ὡσπου μὰ φτάσῃ, οἱ μισοὶ ἀπὸ τοὺς σωματοφύλακες του ἔχουν πέσει νεκροί.

Μὰ τότε ὁ ἄγριος βασιλιάς χύνεται μὲ γυμνὸ τὸ παλῶριο σπαθὶ του καταπάνω στοὺς λευκοὺς τοξότες.

Εἶναι προμερὸς ὁ Ἄρατ. Τὸ ἀνάστημά του εἶναι γιγάντιο καὶ ἡ δύναμις του φαερὴ Ὅσο κι' ἂν εἶναι γεναῖοι οἱ Μακεδόνες, δὲν μποροῦν νὰ τὰ βάλουν πέρα μαζί του στὴ μάχη σῶμα μὲ σῶμα.

Μὲ μερικὲς σπαθιῆς σωριά

ζει κάτω τους αντιπάλους του που του φράζουν το δρόμο. Πηδάει επάνω στις πολεμίστρες. Μαζί του χύνονται και οι λίγοι που άπαμειναν κοντά του.

Και τότε ανάμεσα σε μια πραγματική βροχή από βέλη που σφυρίζουν γύρω τους, ο "Αρατ πηδάει έξω από τα τείχη, από ύψος που δύσκολα κανείς θα έκανε ένα τέτοιο πήδημα. Μά δεν παθαίνει τίποτα. Σωριάζεται κάτω, αλλά πετιέται και πάλι όρθιος και τρέχει σαν τρελλός κατά την πεδιάδα. Δυο τρεις ακόμα πηδούν πίσω του ενώ οι άλλοι σωριάζονται νεκροί πριν προλάβουν να κάνουν το πήδημα ή πηδούν προς τα έξω, αλλά μ' ένα βέλος βαθειά κορφωμένο στη ράχι...

Στο μεταξύ η μικρή εκείνη πλατεία έχει γεμίσει από τα

— "Ήρθε η ώρα σου, λευκή σκύλε!, μουγγρίζει ο "Αρατ.

πτώματα των βαρβάρων. Η πρώτη μεγάλη νίκη των Μακεδόνων έναντι των όρδων του "Αρατ έχει κερδηθεί!

ΣΕ ΠΡΟΚΑΛΩ, ΑΡΑΤ!

ΟΙ ΑΠΩΛΕΙΕΣ ανάμεσα στους τοξότες του Καλ είναι ελάχιστες. Μόλις η τριμερής μάχη τελειώνει, όλοι ξεσπούν σε ουρανομήκεις ζητοκραυγές.

"Όλοι οι αξιωματικοί, με έτικεφοιλής τον ηλικιωμένο χιλιάρχο, προέχουν δοκρυσμένοι από χαρά να συγχαρούν τον νεαρό βασιλιά τους.

Μά εκείνος δεν είναι καθόλου χαρούμενος... Στέκεται πάνω στα τείχη και με σκοτεινό βλέμμα παρακολουθεί τον "Αρατ που φεύγει τρέχοντας στην κοιλάδα. Ο χιλιάρχος έρχεται κοντά του. Τον άγκαλιάζει.

Ο Καλ πιάνει από το χέρι τη Μπέλλα και βγαίνουν με σταθερό βήμα στην πεδιάδα.

— Έσωσες την Πέλλα, βασιλόπουλό μου!, του λέει γεμάτος χαρά. Ή νίκη αυτή ήταν μεγάλη!

— Όχι ακόμα!... μουρμουρίζει ο Κάλ χωρίς χαμόγελο. Οί εχθροί είναι πολλοί, έστω κι' αυτοί που απειμείνανε... Κι' ό "Αρατ την άλλη φορά που θα κάνει επίθεση θα προέχει περισσότερο... Δεν έπρεπε να μάς ξεφύγη.. Χωρίς τον άρχηγό τους οι θάρσβαροι αυτοί ληστές θα διαλύονταν εύκολα... Τώρα..

— Θα τους νικήσουμε, Κάλ ληνή!, φωνάζει ό χιλιάρχος με πίστι. Μ' έσένα μπροστά δεν φοβούνται τίποτα οι στρατιώτες μας τώρα πιά!

Ό Χούπ που είναι πλάι απ' όν Κάλ και άκούει τή συζήτηση, ξεσπάει ξαφνικά σε τσιριχτά γέλια.

— Ωραίο καλαμπούρι αυ-

Τό χτύπημα είναι τρομερό αλλά τό χέρι του διαδόχου της Πέλλας δεν λυγίζει· ούτε ένα χιλιοστό!

Ό Κάλ δίνει στό άρμα τό πτώμα του "Αρατ με άλυσσιδες.

τό!, λέει μέσα από τα χαχανητά του. Τράβω έσύ μπροστά κι' έμεις έννοια σου δεν φοβόμαστε!

Ό Κάλ κάνει μιá ξαφνική και άνήσυχη κίνηση. Τα μάτια του λάμπουν. Απλώνει τό χέρι του και δείχνει πέρα κατά την πεδιάδα.

— Εκεί μουρμουρίζει. Ή καινούργια επίθεση του "Αρατ δεν θ' άργήσει να γίνη!

Πραγματικά έχει δίκιο.

Ό άρχηγός των ληστών έχει πάψει να τρέχει πιά. Οί πολεμιστές του τον έχουν διασπείνει· και τον έχουν άναγνωρίσει. Τρέχουν αυτοί προς τό μέρος του.

Ό "Αρατ κάνει κάτι μανισμένες χειρονομίες. Τους καλεί. Μαζεύονται σιγά-σιγά γύρω του όλες οι δυνάμεις που διαθέτει. Είναι ακόμα πολλές χιλιάδες μαύροι πο-

λεμιστές που γεμίζουν τον κάμπο.

Τότε ο άγριος φύλαρχος δείχνει κατά την Πέλλα και το στράτευμα ξεκινά για μια ακόμη φορά.

— Λες να χρησιμοποιήση την ίδια πύλη για να μπή στη Γέλλα; ρωτάει ο χιλιάρχος παραξενεμένος, βλέποντας ό τι ο στρατός των βαρβάρων έ χει πάρει την ίδια κατεύθυνση.

— 'Ασφαλώς!, άποκρίνεται γαλήνια το παιδί.

— Μετά από αυτό που έπαθε;

— Τώρα θα ξέρη ότι δεν πρέπει να κλειστή μέσα στην πύλα. Μόλις μπούν θα κυττάξουν ν' ανέβουν στα τείχη.

— Έχεις δίκιο μουρμουρίζε ο γερο -πολεμιστής. Και τότε ή θέσις μας θα είναι πολύ δύσκολη...

— Θα δούμε!, λέει ο Κάλ και τὰ μάτια του άστράφτουν. 'Υπάρχει πάντα μια λύσις...

— Ποιά είναι αυτή;

Μα ο Κάλ στέκεται διαστακτικός χωρίς να άπαντά, ενώ ο στρατός των βαρβάρων πλησιάζει άπειλητικός άπέχοντας μόλις λίγες δεκάδες μέτρα άπό τὰ τείχη.

Ο γερο - χιλιάρχος και οι άλλοι άξιωματικοί των παρατηρούν με κάποια άνησυχία τώρα.

Μα ξαφνικά ο Κάλ πετιέται πάνω στις πολεμιστές. Σηκώνει τὸ χέρι του ψηλά με μια έπιβλητική κίνηση.

Ο χιλιάρχος αλλάζει ένα βλέμμα γεμάτο περιέργεια μ'

έναν εκατόνταρχο που στέκεται δίπλα του.

— Τί θα κάνη άραγε; ρωτάει με χαμηλή φωνή.

Ο προμερὸς άρχηγὸς τῶν βαρβάρων βλέπει τὸ γιγαντώσῳμο άγόρι με τὴν άστραφτερὴ πανοπλία πάνω στα τείχη. Βλέπει και τὴν κίνησί του και σταματὰ περιέργως, ενώ τὰ μάτια του γυαλίζουν άπό μίσος και κακία.

Σταματὰ παραξενεμένος. "Όλος ο άτακτος στρατός του στοματάει μαζί με τὴ δική του κίνηση.

— 'Αρατ!, φωνάζει ο Κάλ με βροντερή φωνή. "Αρατ! Μ' άκούς;

— Σ' άκούω, λευκό φίδι!, ούρλιάζει ο πελώριος μαύρος με λύσσα. Για τελευταία φορά σ' άκούω γιατί σε λίγο κι' έσύ και όλη ή φάρα σου θα είσαστε νεκροί! "Όλοι έκτός άπό τὴ λευκή κοπέλλα που θα γίνη γυναίκα μου! Αὐτὴ που μου κλέψατε!

— Η λευκή κοπέλλα θα γίνη δική μου γυναίκα!, φωνάζει ο Κάλ με μάτια που λάμπουν παράξενα. "Αρατ! "Αν δεν είσαι πολύ δειλός, σε προκαλώ να μονομαχήσουμε γι' αὐτὴν!

Ένα τρομερὸ ούρλιαχτὸ άκούγεται άπό τὸ λαρύγγι τοῦ βαρβαροῦ βασιλιά, που άντιλάλει ὡς πέρα τὸν κάμπο.

— Θα τολμήσης να μονομαχήσης μαζί μου, σκουλήκι, ξεφωνίζει, ή προσπαθείς να με παρασύρης σε κοιμιὰ παγίδα; Δεν θα με ξεγελάσης αὐτὴ τὴ φορά! Δεν μπορείς

νά τολμήσης νά σταθῆς ἀπέναντί μου γιατί μόνο μ' ἕνα χτύπημα θά σέ συντριψῶ!

— Διώξε τὸν στρατό σου τριακόσια μέτρα πίσω, "Α-ρατ!

Ὁ τριμερὸς μαύρος ξεσπάει σὲ ἕνα γέλιο ἄγριο πού τὸν κάνει νά τραντάζεται ὀλόκληρος.

— Σοῦ εἶπα πῶς δὲν θά μὲ ξαναγελάσεις, σκύλε!, μουγγρίζει. Νά διώξω τὸν στρατό μου, ἔ; Μήπως θές νά ἔρθω μόνος μου ἐκεῖ μέσα γιὰ νά μονομαχήσουμε;

— Ἡ μονομαχία θά γίνη στὸ σημεῖο πού βρίσκεσαι αὐτῇ τῇ στιγμή!, φωνάζει ὁ ἀτρόμητος Κάλ ψυχρά. Γι' αὐτό σοῦ λέω νά διώξης τὸν στρατό σου μακρῶς! Θά μείνουμε μόνο οἱ δύο μας στὴ μέση, ἀνάμεσα στὰ δύο στρατόπεδα... Δέχεσαι ἢ φοβάσαι; Ὁ ἀγῶνας θά εἶναι μέχρι θανάτου!...

Ἄφροί λύσεις φανερώνονται στὴν ἄκρη τῶν χειλιῶν τοῦ "Αρατ.

— Θέλω καὶ τὴ λευκὴ κοπέλλα νά τὴ θλέπω! Νά βγῆ ἀπὸ τὰ τεῖχη καὶ νά εἶναι κοντά!, μουγγρίζει μὲ μάτια πού πετοῦν φλόγες. Διαφορετικὰ δὲν πιστεύω ὅτι θά μοῦ τὴ δώσουν ὅταν σέ σκοτώσω!

Ὁ Κάλ γιὰ μιὰ στιγμή χλωμιάζει. Ὅταν ἔκανε αὐτὴ τὴν πρότασι στὸν ἀπαίσιο ληστή, δὲν φανταζόταν πῶς τὰ πράγματα θά εἶχαν τέτοια τροπή. Μὰ τώρα δὲν μπορεῖ πιά νά κἀνῃ διαφορετικὰ. Ἄν δὲν βάλῃ σὲ κίνδυνο τὴ ζωὴ τῆς

Μπέλλας, θά χαθῆ σίγουρα ἢ Πέλλα ὀλόκληρη καὶ μαζί μ' αὐτὴν καὶ ἡ ἀγαπημένη του.

— Περίμενε!, φωνάζει βραχνά. Θά ἔρθῃ καὶ ἡ κοπέλλα, "Αρατ, ὅπως τὸ θές! Θά ἔρθῃ γιὰ νά παρευρεθῆ στὸ θάνατό σου!

Γυρίζει στὸν κωμικὸ πυγμαῖο.

— Χούπ, λέει βλοσυρά, θά σέ ὀδηγήσουν στὸ ἀνάκτορο. Νά παρακαλέσης τὴ Μπέλλα νά ἔρθῃ αὐτῇ τῇ στιγμή πού τὴ χρειάζομαι!...

— Κι' ἂν παίρῃ τὸ μπάνιο της; λέει ὁ χαζο-Χούπ μὲ ἀπορία. Νά τὴν περιμένω νά βγῇ;

— Τρέξε λοιπὸν ἀνόητε!, μουγγρίζει ὁ Κάλ. Δὲν καταλαβαίνεις ὅτι παίζεται ἡ ζωὴ ὅλων μας αὐτῇ τῇ στιγμή;

— Βρὲ μάτια μου!, τσιρίζει ὁ πυγμαῖος ἀγανακτισμένος. Τί σοῦ λέω ἐγὼ καὶ τί μοῦ λὲς ἐσύ! Ὠραία: Τὸ κατалаβαίνω πῶς θά γίνη σαιματὰς καὶ πρέχω! Μὰ, ἂν τυχὸν τὸ κορίτσι εἶναι στὸ μπάνιο τί νά κάνω; Νά τὴ σηκώσω μαζί μὲ τὴ μπανιέρα καὶ νά τὴ φέρω ἐδῶ;

Ὁ Κάλ ὀρμάει, ἀρπάζει τὸ Χούπ καὶ τὸν πετάει σὰ μπάλλα στὴν ἀγκυλιὰ ἐνὸς στρατιώτη.

— Πηγαίνετέ τον στὸν ἀνάκτορο νά φέρῃ τὴ συντροφισσά μου! διατάζει κοφτά. Πάρτε τὸ ἄρμα γιὰ νά κάνετε γρήγορα!

Ὁ Χούπ βρίσκεται χωρὶς τὰ τὸ καλοκατάλαβῃ πῶς μέσα στὸ ἄρμα τοῦ βασιλιά

της Πέλλας, να τρέχει κατά το παλάτι.

— 'Αμάν, παιδάκι μου!, τσιρίζει στον οδηγό του. Τι τζανσιμπέτης πουχει γίνεται ος ο άνθρωπος! Σας κλαίω με τέτοιο λοχία που σας πέτυχε!

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

Ο ΑΡΑΤ διώχνει το στρατό του τριακόσια μέτρα πίσω. Στο διάστημα δε που ο γιγαντώσωμος βυσιλιάς των βαρβάρων βρίσκεται ολομόναχος απέναντι στα τείχη της Πέλλας, ή πεντάμορφη συντρόφισσα του Καλ έρχεται και τον βρίσκει στα τείχη. Είναι κατάχλωμη σαν πεθαιμένη, γιατί έχει μά-

— Τι κάνουνε' εκεί, καλέ Χούλεις; τσιρίζει ο Χούπ. Γιατί μου βάζετε βόφνες; Στιφάδο θα με κάνουνε;

θει από τον Μακεδόνα στρατώτη τι ακριβώς τη θέλει το νεαρό βασιλόπουλο. Δεν φοβάται για τον εαυτό της ή ατρόμητη κοπέλλα. Δεν λογαριάζει τον θάνατο. Έχει μάλιστα κρύψει το μαχαίρι της στον κόρφο της, ώστε αν νικήση ο Άρατ στη μονομαχία να σκοτωθή την ίδια στιγμή για να μην πέσει στα χέρια του!

Μά ή καρδιά της είναι μαύρη από την απελπισία για τον Καλ. Δεν φαντάζεται πως το αγόρι θα μπορέση να τανάλη πέρα με τον προμερό έκεινον γίγαντα, που ο πάλεμος είναι ή δουλειά του από τον καιρό που γενήθηκε.

Όστόσο ο Καλ δίνει τις τελευταίες οδηγίες του στον χιλιάρχο Σθένο, όπως είναι τ' όνομά του.

— Έσιν νικήσω, λέει με ήρεμώτατη φωνή σαν να συζητά για τον καιρό, τα δυο τάγματα του πεζικού με τις «σάρριζες», με τους τοξότες στα δυο πλάγια, θα επιτεθούν άμέσως στο κέντρο των βαρβάρων. Κι' αν ακόμα οι ληστές δεν υποχωρήσουν, όπως σδιηποτε θα γίνη κάποιο ρήγμα στο σημείο της επιθέσεως. Τότε τα δυοτάγματα του ίππικού θα ριχτούν στα πλευρά του έχθρου και θα προσπαθήσουν να τα διασπάσουν. Εί και βέβαιος πως θα διαλυθούν οι βάρβαροι όταν δεν θα έχουν τον άρχηγό τους, γιατί δεν θα έχουν κανείς ποιός είναι ο άρχηγός για να δώση διαταγές και οι άπλοιο στρα-

τιώτες δὲν θὰ ξέραυν πριὸν νὰ πρωτο-ὑπακούσουν... Νὰ μού φέρετε καὶ τὸ ἄρμα. "Ἄν πάλι νικηθῶ... Τότε θὰ βαστήξετε ὅπως μπορέσετε... Καλὴ τύχη...

— Καλὴ τύχη σ' ἐσένα, δε σιλάπουλο! Ἡ Πέλλα σ' εὐνυχωμονεῖ ὅποιο καὶ νὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα... Καὶ σένα καὶ τὴ νεαρὴ κόρη..

Ὁ Κάλ πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι τὴ Μπέλλα καὶ βγαίνουν με σταθερὸ βήμα στὴν πεδιάδα. Πάνω ἀπὸ τὰ τείχη ἄλλοι οἱ τοξότες εἶναι ἔτοιμοι νὰ ἐπέμβουν ἂν οἱ ὀρδὲς τοῦ "Ἄρατ κάνουν καμμιά ἐπιθετικὴ κίνησι ἐναντίον τοῦ βασιλόπουλου...

— Φοβᾶσαι; ρωτᾷ ὁ Κάλ τὴ Μπέλλα καὶ προσπαθεῖ νὰ χαμογιάσῃ.

— "Ὅχι!", λέει σταθερὰ τὸ κορίτσι. "Ὅχι, γιατί εἰμαι βέβαιη πὼς θὰ τὸν νικήσης καὶ θὸ σωθοῦμε ὅλοι!"

Λέει ψέματα, ἀλλὰ θέλει νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος, χωρὶς νὰ ξέρῃ πὼς ὁ Κάλ ἔχει τόσο πού δὲν χρειάζεται περισσότερο.

Μὰ καὶ ὁ Χούπ ἀκάμα εἶναι ἀνήσυχος, καθὼς παρακολουθεῖ τὴ σκητὴ πάνω ἀπὸ τὰ τείχη.

— Θὰ φάῃ μού φαίνεται τῆς χρονιάς του ὁ κουτεντές, ἀπ' αὐτὸν τὸν ψηλὸς τὸ μελαχροινὸ! Ἐγὼ δὲν τὸν ζύγω να γιά καυγά, πού νὰ μού δίνοει... δέκα σφαιλιάρες οἱ Χούλλες μου! Πάντως καλὸ θὰ τοῦ κἀνῃ λίγο ξύλο γιά νὰ βάλῃ μισαλό, γιατί τ'ὄχει πα-

Ὁ ἀγγελιοφόρος ἔρχεται ἀπὸ πολὺ μακριὰ καὶ εἶναι γεμάτος σκόνες καὶ πληγές...

ραξυλάσει πιὰ!

Ὁ Κάλ φτάνει δέκα μέτρα ἀπέναντι στὸν "Ἄρατ καὶ σταματάει. Κάνει νόημα στὴ συντρόφισσά του πού πάει καὶ στέκεται λίγους παράμετρα. Εἶναι χλωμὴ κι' ἀκίνητη σὰν ἄγαλμα.

Τὰ κατακόκκινα μάτια τοῦ "Ἄρατ πετοῦν φωτιὲς θριάμβου κυττάζοντάς τιν. "Ὑστερα σφίγγει τὴν σπάθα του καὶ προχωρεῖ ἐναντίον τοῦ Κάλ.

— Ἡρθε ἡ ὥρα σου!, λευκὸ σκύλε, μουγγρίζει. Ὁραῖο κόλπο μού ἐπαιξες, τὸ παραδέχομαι! Τώρα ὁμως θὰ τὸ πῆρῶς σου!..

Ἡ φωνὴ του εἶναι βροντερή. Τὰ λόγια του ἀκούγονται μέχρι ἐπάνω στὰ τείχη τῆς Πέλλας.

Ταυτόχρονα δὲ μὲ τὰ λόγια ὁ τρομακτικὸς Ἄρατ χύνεται μὲ μανία καταπάνω στὸ λευκὸ ἀγόρι. Ὑψώνει τὴν τρομερὴ σπάθα καὶ χτυπᾷ μὲ ἀφάνταστη δύναμι. Θέλει νὰ συντρίψει τὸν ἀντίπαλό του μὲ ἓνα χτύπημα, ὅπως τὸ εἶπε.

Ὁ Κάλ σηκώνει κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο σὲ μέγεθος καὶ βάρος σπαθί του ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Τὸ σπαθί τοῦ Ἄρατ βρῖσκει τὸ σπαθί. Μεγάλες σπίθες ξεπετιοῦνται δεξιά κι' ἄριστερά ἀπὸ τὸ ἀγριο χτύπημα. Μὰ τὸ χέρι τοῦ Καλλίνη τοῦ διαδόχου τῆς Πέλλας, δὲν λυγίζει οὔτε ἓνα χιλιοστό! Τὸ σπαθί τοῦ Ἄρατ σταματᾷ σὰ νὰ χτύπησε πάνω σὲ ἀκλόνητο τὸ βράχο.

Ὁ βάρβαρος δὲ μπορεῖ νὰ πιστέψει τὰ μάτια του ποὺ γουρλώνουν ἀπὸ ἐκπληξι καὶ ξαφνικὸ τρόμο. Βλέπει τὶς ἀτσάλινες ἴνες ποὺ δένουν σὰ μετάλλινα σύρματα τὰ πελώρια μπράτσα του καὶ καταλαβαίνει μονομιάς ὅτι ἔχει βρῆ ἓναν ἀντίπαλο, ποὺ ὅμοιον του δὲν εἶχε ἀντιμετωπίσει ποτέ.

Ὁπισθοχωρεῖ μηχανικὰ ἔνα βῆμα.

Ὁ Κάλ σηκώνει μὲ τὴ σειρά του τὴ σπάθα του καὶ χτυπᾷ μὲ μανία. Μὲ ὅλη του τὴν ἀπερβλήγη δύναμι. Ὁ Ἄρατ σηκώνει τὸ σπαθί ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ προφυλαχτῆ, ὅπως ἀκριβῶς εἶχε κάνει κι' ὁ Κάλ.

Τὸ σπαθί τοῦ ἀγοριοῦ βρῖσκει ἐκεῖνο τοῦ βάρβαρου, μὰ ἡ ἐρμὴ του εἶναι τόση, ποὺ

σπάζει τὸ σπαθί τοῦ Ἄρατ σὰ νὰ ἦταν ξύλινο! Ταυτόχρονα πέφτει ἀσυγκράτητο ἀνάμεσα στὸν λαϊμὸ καὶ στὸν ὄμο τοῦ ἀντιπαύλου του.

Μ' ἓνα μουγγρητὸ λύσσα καὶ πόνου ὁ μαύρος γίγαντας κλονίζεται καὶ πέφτει! Εἶναι νεκρὸς μ' ἓνα μόνο χτύπημα τοῦ νεαροῦ βασιλιά τῆς Πέλλας!...

Ο ΝΙΚΗΤΗΣ

ΟΙ ΛΗΣΤΕΣ μένουν ἀκίνητοι σὰν ἀγάλματα ἀνίκανοι γιὰ μιὰ κίνησι ἢ γιὰ μιὰ σκέψι. Ἡ Μπέλλα τρώγη κινεῖται καὶ ὀρμᾷ μὲ κλάματα χάραξ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κάλ.

Ταυτόχρονα, σχεδὸν ὁ Μακεδονικὸς στρατὸς θγαίνει ἀπὸ ἄλλες τὶς πύλες ποὺ ἀνοίγουν διάπλατα, σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιο τοῦ βασιλοῦλου. Τὸ ἄρμα του ἔρχεται γρήγορο πρὸς τὸ μέρος του. Ὁ Κάλ δίνει σ' αὐτὸ τὸ πτώμα τοῦ Ἄρατ, μὲ βαρεῖες ἀλυσίδες ἐνῶ στέλνει τὴ Μπέλλα πίσω στὴν πόλι μ' ἓναν φρουρό.

Οἱ ληστὲς στὴν ἀρχὴ βλέπουν πῶς εἶναι περισσοτεροὶ καὶ ἐπιτίθενται μὲ λύσσα, ὅλοι μαζί. Μὰ οἱ Μακεδόνες ξέρουν νὰ πολεμοῦν. Οἱ σάρριζες κάνουν θραῦσι. Τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ ἵππικὸ θγαίνει ν' ἀποτελειώσῃ τὸ ἔργο ποὺ ἔχει ἀρχίσει ὁ Κάλ, καθὼς μὲ τὸ φτερωτὸ ἄρμα του σκορπᾷ τὸ θάνατο ἀνάμεσα στὰ στίφη τῶν βαρβάρων.

Οἱ ληστὲς σκορπιζοῦν μὲ τραμαγμένες κραυγὲς κυνηγη

μένοι από τους καθαλλάρηδες. Πολύ λίγοι καταφέρνουν να γλυτώσουν και να χαθούν στα μακρινά βουνά.

Ο Κάλ επιτιτρέπει θριαμβευτής στην Πέλλα. Πίσω από το άρμα του σέρνει το πτώμα του φοβερού έχθρου, όπως το έχει υποσχεθή στον πατέρα του.

Ο Χούπ στέκει κορδαμένος δίπλα του και χαιροτά τα πλήθη με την καπελλαδούρα του, περασμένη ακόμα πέρα-πέρα με το βέλος.

—Θα τ' αφήσω ξέρεις αú το το βέλος να θρίσκειται!, του λέει του Κάλ σοβαρά. Θα κόνη δυο δουλειές!

—Τι δουλειές; ρωτάει το λευκό αγόρι περίεργο τι κουταμάρα θα πετάξη πάλι ο κωμικός φίλος του.

— Νά!, λέει εκείνος. Μέσα στο σπίτι θα παριστάνη την καρφίτσα και στο ύπαιθρο.. τον άνεμοδείχτη!

“Όλοι οί κάτοικοι τής Πέλλας έχουν βγή στους δρόμους τής πάλεως και γειμίζουν με άνθη τους νικητάς που περνούν από τους δρόμους κατευθυνόμενοι προς το παλάτι. Εκεί ή Μπέλλα και ή Χούλα υποδέχονται τον Κάλ και τον Χούπ περνώντας τους ένανι στεφάνι δάφνης στο λαιμό.

Η Πέλλα γιορτάζει ξέγνοι εστη από τον τελευταίο πολίτη μέχρι τον βασιλιά Άλέξανδρο που ή χαρά τής νίκης του ξαναχάρισε τή ζωή.

Μά κανείς δέν ξέρει πώς ένας αγγελιοφόρος γεμάτος σκόνες και πληγές, θα φθάση σε λίγες στιγμές έξω από τα τείχη...

Ο αγγελιοφόρος αυτός είναι Μακεδόνας.. “Ερχεται από πολύ μακριά... Από μιá χώρα παράξενη και τρομερή. Κι έχει ν' αναγγείλη έναν καινούργιο μεγάλο κίνδυνο για τήν ιερή Πέλλα...

Τ Ε Λ Ο Σ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΡΩΜΑΝΟΣ

‘Αποκλειστικότητα: Γεν. Έκδοτικά ‘Επιχειρήσεις Ο. Ε.

ΚΑΛ - Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22—'Αριθμός 9—Τιμή δραχ. 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Σ. 'Ανεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ/ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθεοφίλου, Τατσούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι.

"Ένα καινούργιο κεφάλαιο για συγκλονιστικές περιπέ-
τειες άνοίγεται από το επόμενο τεύχος μας για το θρυ-
λικό Κάλ. "Ένα καινούργιο πεδίο για... γκάφες, στον ά-
νεκδιήγητο Χούπ.

ΠΡΟΣ ΑΓΝΩΣΤΗ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΙ

Το λευκό άγόρι, ό τελευταίος άπόγονος του Μεγάλου
"Αλεξάνδρου, ανάλαμβάνει μιά καταπληκτική άποστολή
και ξεκινάει μαζί με τους συντρόφους του για μιά παρά-
ξενη χώρα που την κατοικεί ένας παράξενος λαός...

**ΚΙΝΔΥΝΟΙ — ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ — ΜΥΣΤΗΡΙΟ —
ΔΡΑΣΙΣ: Με τόν ΚΑΛ και τή ΜΠΕΛΛΑ.**

**ΓΕΛΙΟ ΜΕΧΡΙ ΣΚΑΣΙΜΑΤΟΣ: Με τόν ΧΟΥΠ και
τή ΧΟΥΛΛΑ.**

Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ

ΕΝΑ ΑΠΟΓΕΥΜΑ ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡ
ΡΟΖ ΓΟΥΪΒΕΡ.

ΑΚΟΥΣΑ ΟΤΙ ΕΧΕΤΕ
ΒΟΗΘΗΣΕΙ ΠΟΛΛΟΥΣ
Ν' ΑΠΑΛΛΑΓΟΥΝ ΑΠΟ
ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΩΝ
ΤΩΝ ΒΡΕΞΑΝΙΖΑΝ. ΕΠΙ-
ΣΕ ΝΑ ΒΟΗΘΗΣΕΤΕ ΚΙ
ΕΜΕΝΑ.

ΚΑΙ ΟΜΩΣ
ΝΑ ΣΑΣ ΑΚΟΥ-
ΣΕ ΠΡΩΤΑ..

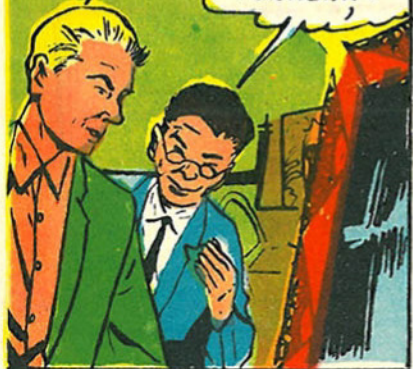

ΑΡΧΙΣΕ ΑΠΟ ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ
ΜΟΥ ΣΤΗ ΧΑΒΑΪ ΓΙΑ
ΜΙΑ ΔΟΥΛΕΙΑ ΜΟΥ. ΑΠΟ
ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ ΜΠΗΚΑ
ΣΕ ΚΑΠΟΙΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΝΑ ΧΑΖΕΨΩ!

ΉΑΦΝΙΚΑ ΤΟ ΜΑΤΙ ΜΟΥ ΕΠΙΣΕ
ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΠΤΗ.

ΧΜ... ΩΡΑΙΟΣ ΚΑΘΡΕ- ΚΑΘΡΕΦΙ-
ΠΤΗΣ. ΠΟΣΟ ΤΟΝ ΠΟΛΥ ΠΑΡΙΟΛ
ΔΙΝΕΙΣ; ΑΝΗΚΕ ΣΕ
ΑΧΑΤΟΠΗΤΗ
ΜΑΤΟ. ΣΥΔΕ
ΦΟΥΒΑΣΑΙ..

ΕΠΕΙΔΗ ΔΕΝ ΠΙΣΤΕΥΑ ΣΕ ΠΡΟ-
ΛΗΦΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΟΡΑΣΤΑ ΚΑΙ ΤΟΝ
ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΑ ΣΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ
ΜΟΥ.

ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΟΣΟ ΚΑΙ ΝΑ
ΤΟΝ ΚΑΘΑΡΙΣΩ ΔΕΝ ΓΙΑΝΙ-
ΖΕΙ...

